

Sadržaj
Priznanja
Prolog
Predgovor
Uvod
1. poglavlje Prenatalno planiranje
2. poglavlje Fizička bolest
Džon
Doris
3. poglavlje Rađanje hendikepirane dece
Dženifer
4. poglavlje Gluvoća i slepilo
Penelopi
Bob
5. poglavlje Zavisnost od droga i alkoholizam
Šeron
Pet
6. poglavlje Smrt voljene osobe
Valeri
7. poglavlje Nesreće
Džejson
Kristina
8. poglavlje Zaključak
Epilog
Beleška za čitaoce i poruka medijumima i kanalima
Dodaci
A: Hrabre duše
B: Medijumi i kanali

Priznanja

PRVO, OD SRCA SE ZAHVALJUJEM mnogim osobama koje su samnom podelile svoje priče. Bez vas ova knjiga ne bi mogla da postoji. Potrebna je hrabrost i velika duhovna darežljivost da biste svoju priču ponudili svetu. Vaša voljnost da tako otvoreno govorite o svojim najtežim izazovima me inspirisala i duboko je cenim.

Hvala Deb De Beri, Gleni Ditrih, Korbi Mitlajd i Stejsi Vels na tome što su za ovaj projekat odvojile svoje vreme, energiju i značajne talente. Zaista, nema reči kojima mogu da izrazim svoju zahvalnost. Vaša saosećajnost i emotivnost

dirnule su živote svih onih sa kojima smo razgovarali – kao i moj. Rad sa vama za mene je predstavljao zadovoljstvo i čast.

Merilu Vilson Penja zahvaljujem na divnim smernicama, velikodušnosti i toplom ohrabrenju. Džudi Gudmen zahvaljujem što je samnom podelila svoje znanje i pronicljivost.

Prijateljstvo, podstrek i nepokolebljiva podrška Kerol Bergman značila mi je više nego što ona može da pojmi. Hvala joj što je bila uz mene. Hvala što je brinula.

Hvala Sju Man na brilijantnom i detaljnom uređivanju, Džeredu MekDanijelu na veštini kreiranja korice, Džil Rounzli na divnom dizajnu i prelomu teksta i Edni Van Baulen na transkribovanju ovih seansi i entuzijastičku podršku.

Takođe sam zahvalan na pomoći i ljubaznosti mnogih drugima, uključujući Kejtlin Denijels, Marisu Milargo, Ketu Long, članove Ašlend Rajters Grup (a posebno Bet Hejek na dodatnom vremenu koje je uložila da samnom podeli svoje misli), i Elen i Dagu Fokneru.

Konačno, vodičima, anđelima, učiteljima i ostalima koji su osvetlili moj put, nudim svoju zahvalnost za mudrost i ljubav. Stvaranje ove knjige predstavljalo je istinsko partnerstvo i čudesno putovanje. Hvala što ste ga podelili samnom.

Prolog

25. februara 1969. godine Kristina, dvadesettrogodišnja administrativna pomoćnica na katedri za političke nauke koledža Pomona u Klermontu, Kalifornija, otišla je do poštanskog sandučeta odeljenja da pokupi poštu za svoje zaposlene. U trenutku kad je dodirnula paket u sandučetu, eksplodirala je bomba, odbacivši je na drugu stranu prostorije. Vazduh se ispunio prašinom i čađi, a drveno iverje dužine dva metra zabilo se u betonski zid iza nje. Plamen od eksplozije opržio je Kristinino lice i prouzrokovao privremeno slepilo. Eksplozija je ozledila dva prsta njene desne ruke i probila joj obe bubne opne.

Kristina je planirala ovo iskustvo pre svog rođenja. I ona zna zašto.

Predgovor

MAJA 2003. godine vodio sam neispunjen život samostalnog konsultanta za marketing i komunikacije. Iako sam uživao u jednom delu svog posla, nisam njime bio istinski zadovoljan. Često sam osećao da bi moji klijenti ne bi ni primetili kada bih nestao sa lica zemlje; jednostavno bi umesto mene unajmili nekog drugog. Štaviše, moj život nije predstavljao jedinstven izražaj moje duše.

Kao duhovna ali ne i religiozna osoba, želeo sam da svetu dam doprinos koji bi bio „samo moj“ ali nisam imao predstavu šta bi to moglo da bude.

Iscrpeo sam uobičajene puteve kojima ljudi polaze da bi pronašli značenje i svrhu. Bio sam izgubljen i posrtao sam. Tada mi je na um pala ideja: zašto da ne konsultujem medijuma? Iako sam čvrsto verovao u Boga, nikada nisam (barem koliko sam toga svestan) iskusio metafizičko. Osećao sam da nemam šta da izgubim. Potražio sam medijume i izabrao osobu sa kojom sam se osećao prijatno.

Moja sesija sa tim medijumom odigrala se 7. maja 2003. godine. Pamtim tačan datum jer se tog dana moj život izmenio. Rekao sam medijumu vrlo malo o sebi, opisujući svoje okolnosti samo u najopštijim crtama. Ona mi je objasnila da svako od nas poseduje duhovne vodiče, duhovna bića sa kojima planiramo naš život pre inkarnacije. Ja sam kroz nju mogao da stupim u kontakt sa svojim. Oni su znali sve o meni – ne samo ono što sam napravio, već i ono što sam pomislio i osetio. Na primer, pozvali su se na specifičnu molitvu Bogu koju sam izrekao pre pet godina. U posebno teškom trenutku pomolio sam se: „Bože, ne mog ovo da uradim sam. Molim Te, pomози mi.“ Moji vodiči su me obavestili da je dodatna duhovna pomoć bila obezbeđena. „Tvoja molitva je bila uslišena“, rekli su mi. Bio sam zapanjen.

Željnan da razumem patnju koju sam iskusio, upitao sam vodiče o velikim izazovima sa kojima sam se suočio. Objasnili su mi da sam ih planirao još pre rođenja – ne da bih patio, već da bih ostvario rezultujući duhovni razvoj. Ova informacija me potresla. Moj svesni um nije znao ništa o prenatalnom planiranju, pa ipak, u njihovim rečima intuitivno sam osetio istinu.

Iako tada to nisam shvatao, moja seansa sa medijumom je u meni izazvala moćno duhovno buđenje. Kasnije sam shvatio da je to buđenje u stvari bilo prisećanje – prisećanje toga ko sam kao večna duša i, preciznije, šta sam planirao da radim na Zemlji.

Tokom nekoliko narednih nedelja nastavio sam da živim uobičajenim životom, iako mi je informacija koju sam dobio od vodiča stalno bila na umu. Nisam znao šta sa njom da radim. Jednog popodneva otišao sam u šetnju tokom pauze – i doživeo sam iskustvo koje beše još dublje nego ono sa medijumom. Odjednom sam osetio sveobuhvatnu, bezuslovnu ljubav za svaku osobu koju sam ugledao! Nema reči kojima bih adekvatno opisao moć ove ljubavi. Nikada nisam osetio ništa sličnog intenziteta i dubine i nisam znao da je tako nešto moguće. Za svaku osobu – majku koja gura dete u kolicima, taksistu koji čeka vožnju, dete koje se igra na uglu, bricu koji šiša u izlogu radnje – osećao sam čistu, bezgraničnu ljubav.

Iako nikada ranije nisam čuo za takvo iskustvo, intuitivno sam znao šta se dešava: neposredno i intenzivno sam se zbližio sa svojom dušom. Kao rezultat toga, moja duša mi je govorila: „Ova ljubav je ono što jesi ti.“ Danas verujem da mi je moja duša podarila ovo iskustvo da bi mi olakšala rad koji ću uskoro započeti.

Postao sam opsednut čitanjem o duhovnosti i metafizici. Dok sam čitao, često sam razmišljao o prenatalnom planiranju. Ceo život sam svoje izazove smatrao samo beznačajnim patnjama, a njihovo pojavljivanje slučajnim i proizvoljnim. Da sam znao da sam planirao svoje izazove, u njima bih video bogatu svrhu. Samo to saznanje bi mi uveliko olakšalo patnju. Da sam takođe znao zašto sam ih planirao, mogao sam svesno da naučim lekciju koju su mi nudili. Osećanja straha, besa, uvređenosti, krivnje i samosažaljenja bila bi zamenjena usredsređivanjem na razvoj. Možda bih tim izazovima čak bio i zahvalan.

Tokom perioda intenzivnog učenja i unutaršnjeg istraživanja, sreo sam ženu koja ima sposobnost kanalisanja svoje duše i koja je pristala na to da mi dozvoli da porazgovaram sa njenom dušom o prenatalnom planiranju. Ništa nisam znao o kanalisanju i bio sam zapanjen kad je ušla u trans i kada je druga svest, potpuno drugačija od njene, počela da govori kroz nju. Tokom pet sastanaka razgovarao sam sa njenom dušom ukupno petnaest sati.

Ti razgovori bili su uzbuđujući. Potvrdili su i nadopunili moje istraživanje i znanje. Njena duša mi je detaljno ispričala svoje prenatalno planiranje: o različitim izazovima o kojima se raspravljalo i razlozima zbog kojih su neki od njih izabrani. Ovde sam dobio direktnu, specifičnu potvrdu fenomena kog je mali broj ljudi svestan. Pošto me bol u mom životu učinila veoma osetljivim na patnju drugih – i veoma motivisanim da je olakšam, bio sam uzbuđen potencijalnim isceljenjem koje bi svest o prenatalnom planiranju mogla da donese ljudima. Znao sam da bi informacija koju sam otkrio mogla da im olakša patnju i natopi njihove izazove novim značenjem i svrhom. Kao rezultat toga, odlučio sam da napišem knjigu o toj temi i podelim njen značaj sa drugim ljudima.

Maj entuzijazam po pitanju mog novog puta bio je, međutim, umiren nesigurnošću zbog napuštanja starog načina mišljenja. Iako me nije ispunjavao, bar je bio udoban i poznat. Uprkos tome, bio sam podstaknut – zaista, bio sam primoran da krenem napred – važnošću mog rada, konačnom prilikom da se izrazim na jedinstvene načine koji će služiti svetu, i tačnošću saznanja koje je proizašlo iz direktnog iskustva sa mojom dušom.

Isprva sam mislio da je moja ideja za knjigu rođena u ovom životu. Istini za volju, međutim, samo sam se setio sopstvenog prenatalnog planiranja. Radeći

sa nekoliko talentovanih medijuma i kanala, otkrio sam da nisam samo isplanirao da napišem knjigu na tu temu, već i da intervjuišem najmanje jednu od osoba čija se priča pojavljuje na ovim stranicama. Sve u svemu, prošao sam na desetke sesija sa medijumima i kanalima, tokom kojih sam razgovarao sa mnogim mudrim duhovnim bićima o mojim izazovima i prenatalnom planiranju uopšte. U ovoj knjizi vam nudim znanje koje su mi preneli.

Sada razumem zašto sam za sebe planirao neke izazove: želeo sam da preduzmem putovanje koje će oni koji čitaju ovu knjigu takođe možda preduzeti. I ja sam se ponekad takođe osećao žrtvom kosmosa i krivio druge za „loše“ stvari koje su mi se dešavale. Svoje izazove sam doživljavao kao besmisleno, praznu patnju i sumnjao u svoju vrednost u trenucima kada nisam napredovao onako kako sam želeo. Ali uz moje znanje o prenatalnom planiranju, sada shvatam da je moguće posve drugačija perspektiva kada su u pitanju životni izazovi. Pišući Hrabre duše namerio sam da poučim druge onome što sam i sâm najviše trebao da naučim.

Za sprovođenje prenatalnih planova u delo potrebno je mnogo hrabrosti. Moja žudnja, moja najžarkija želja, jeste da prepoznate ogromnu hrabrost koju pokazujete kada svakog trenutka, svakog dana, sa svakim udahom, potvrđujete svoju odluku da prigrlite sopstvene izazove i učite iz njih. Unutar ove spoznaje pronaći ćete svoju dušu.

Uvod

PRILIKOM ISTRAŽIVANJA PRENATALNOG PLANIRANJA životnih izazova, saradivao sam sa neobično talentovanim medijumima i kanalima. Zajedno samo sakupili informacije o planovima pre inkarnacije za desetine osoba, od kojih je njih desetoro podelilo sa nama svoje priče u ovoj knjizi. U ovom uvodu objasniću kako sam pronašao te osobe, kako sam sa medijumima istražio njihovo prenatalno planiranje, kao i medijume i kanale uopšte. Konceptualne stavke prenatalnog planiranja – tj. razlozi zbog kojih mi kao duše biramo da se inkarniramo i iskusimo izazove – su zatim predstavljene u 1. poglavlju.

Pronalaženje ispitanika

Ljudi su se javljali na poruke koje sam postavio na grupama vesti i tablama za biltene na Internetu. U nekim od njih specifično sam tražio pojedince koji su bili svesni (ili barem otvoreni za ideju) prenatalnog planiranja. U drugim prilikama izražavao sam svoje zanimanje za pronalaženje onih koji mogu da govore o svojim izazovima u metafizičkom kontekstu. Povremeno sam samo

tražio ljude koji su voljni da razgovaraju o bazičnom duhovnom značenju poteškoća sa kojima su se susreli. Tragao sam za raznolikošću i ravnotežom u njihovim iskustvima i poreklu.

Uopšteno, ispitanici su izjavili da ih je motivisala želja da pomognu drugima prilikom suočavanja sa istim izazovom. Od deset njih koji su na kraju izabrani za ovu knjigu, troje su koristili pseudonime, a svi su izjavili da bi želeli da dobiju povratnu informaciju od čitalaca. Njihove kontakt informacije ćete naći u dodatku A.

Osmoro od deset ispitanika planiralo je svoje životne izazove kao primarno iskustvo; tj. tragali su za izazovom od početnih faza svog prenatalnog planiranja i znali su da će izazov vrlo verovatno da se desi. Jedna od njih (Doris, 2. poglavlje) je svoj izazov planirala kao sekundarno iskustvo, što znači da će njegovo pojavljivanje biti uslovljeno njenim odgovorom na primarni izazov. Druga osoba (Bob, 4. poglavlje) nije izabrala svoj izazov tokom inicijalnog prenatalnog planiranja, već je umesto toga, nakon neočekivanog događaja prilikom rođenja, na nivou duše stvorila novi životni obrazac. Od mnogih prenatalnih planova koje sam ispitao, to su bila jedina dva slučaja u kojima izazov nije bio dizajniran u vidu primarnog iskustva. Ove priče uključene su kao važne ilustracije toga kako smo mi kao duše svesni i koristimo potencijalne prepreke na putu u svrhu našeg ličnog razvoja.

Tokom čitanja priča, verovatno ćete se upitati da li ste planirali sopstvene životne izazove. Moje istraživanje kaže da je velika većina životnih izazova zaista izabrana. Uopšteno, što je izazov veći, to je verovatnije da je izabran pre rođenja. Ako je određeno iskustvo za vas dovoljno važno da se zapitate da li ste ga isplanirali, vrlo je verovatno da jeste. Međutim, jedan važan izuzetak tiče se iskustava koja naša intuicija želi da izbegne. Neplanirani izazovi mogu da se pojave kada zanemarimo šapat naše intuicije; zato, tokom celog života treba da priznamo i poštujemo unutarne „znake upozorenja“.

Međutim, nije mi namera da tvrdim kako su svi životni izazovi planirani, bilo kao verovatni ili kao mogući događaji. Kad se inkarniramo, imamo slobodnu volju i možemo da je koristimo za stvaranje izazova koji nisu deo našeg prenatalnog plana. Operativna reč ovde je stvaranje. Verujem da sami stvaramo sva naša iskustva, a neplanirani izazovi se javljaju kada ih vibracijom privučemo k sebi, jer nam je potrebna mudrost koju mogu da proizvedu. (U takvim slučajevima nas intuicija ne bi sprečila da naučimo ono što nam je potrebno.) Naš duhovni razvoj proizlazi iz samih iskustava, bez obzira na to da li smo ih planirali ili ne. Zbog toga će vam ova knjiga biti od velike pomoći ako se usredsredite na to zašto ste možda planirali određeni izazov u svom životu, a ne da li ste ga planirali.

Pitanje zašto javljaće se tokom čitanja priča o prenatalnom planiranju drugih ljudi. U njihovom planiranju ćete možda čuti odjeke sopstvenog planiranja. Predlažem da ne ograničavate svoje čitanje samo na one priče koje govore o izazovima sa kojima se susrećete vi ili vaši voljeni, čak i ako ste u krizi. Izazovi koji se naizgled međusobno veoma razlikuju su možda planirani da nas nauče istim lekcijama ili rezultuju sličnim duhovnim razvojem. Možda će vaša duša naći svoju motivaciju u priči nekoga čiji život se, barem površinski, potpuno razlikuje od vašeg.

Priče

Svaka priča počinje intervjuom u kome se osoba i ja usredsređujemo na određeni životni izazov. Intervjue treba čitati pažljivo. Oni često sadrže detalje koji se na prvi pogled čine nepovezanima sa izazovom ali se kasnije tokom seansi sa medijumima pokazuju kao krucijalni za potpuno razumevanje. Nisam priložio celovite lične priče, pa nije moguće pozivanje na određeni vremenski period u životu osobe.

Da bi ova knjiga bila što korisnija, usredsredio sam se na uobičajene životne izazove i organizovao poglavlja po tipu izazova. Na neki način se priče nadovezuju jedna na drugu, a prve priče daju osnovne informacije o metafizici koje će vam pomoći da više cenite priče koje slede. Zato vas podstičem da ih čitate redom.

Od mnogih medijuma i kanala sa kojima sam radio, na ovim stranicama predstavio sam četiri – Debi De Beri, Glenu Ditrih, Korbi Mitlajd i Stejsi Vels – koje smatram najtelentovanijima. Svaka od njih je tokom svoje karijere konstruisala hiljade uvida. Njihove kontakt informacije nalaze se u dodatku B. Imao sam lične seanse sa svakom od njih i bile su veoma tačne u davanju informacija o mom životu koje nisu mogle da znaju bez istinskih jasnovidih sposobnosti koje se razlikuju za svaku od njih. Kako mi je Korbi objasnila, medijumi i kanali su poput profesora na univerzitetu: svaki ima svoju posebnu specijalnost. Ukoliko prisustvujete koktelu na fakultetu, nećete prići profesoru biologije da mu postavite pitanje iz sociologije, niti biste pitali profesora engleskog da vam reši matematički problem. Umesto toga, prepoznaćete njihovu specijalnost i ceniti ono što svako od njih ima da ponudi. Iza svakog intervjua sledi jedna ili više seansi sa medijumima. Rekao sam ispitanicima da bih želeo da počnem razgovor sa medijumom sa pitanjem: „Da li je ovaj izazov bio planiran pre rođenja i ako jeste, zašto?“. Oni su se složili da je to dobra polazna tačka i da dalja pitanja proizlaze iz odgovora na to pitanje. U nekim slučajevima dozvolili su mi da odradim veći deo, ako ne i celo ispitivanje tokom ovih seansi.

Uopšteno, kada medijum Stejsi Vels nije pružila primarni uvid, zamolio sam nju i njenog duhovnog vodiča da urade dopunski uvid. On je imao tri važne funkcije. Prvo, dao je još jednu potvrdu da je životni izazov zaista bio planiran. Drugo, ponudio je dodatne informacije o toku planiranja. Treće, pošto je Stejsi imala retku sposobnost vizualizovanja i slušanja sesija našeg prenatalnog planiranja, svi njeni uvidi (bilo da su primarni ili dodatni) pružili su nam stvaran razgovor koji se na njima odvijao. Taj dijalog omogućio nam je neobičan uvid u duhovni svet, onaj u kome sakrivamo nade, osećanja i motivacije duše. Kao što ćete videti, ovi razgovori bili su usredsređeni isključivo na planiranje životnih izazova – ne zato što duše nisu planirale druge aspekte svojih života, već zato što smo Stejsi i ja zamolili njenog vodiča da nam prenese samo najznačajnije delove razgovora. Ispitanici su bili prisutni na primarnim ali ne i na dodatnim uvidima, iako su oni uvek bili vršeni uz njihov pristanak. Pre svake seanse saopštio sam Stejsi ime i datum rođenja ispitanika, koji su bili potrebni njenom duhovnom vodiču da bi bilo u mogućnosti da pristupi informacijama o toj osobi.

U seansama prenatalnog planiranja koje Stejsi čuje, duše govore u prvom licu; međutim, prilikom dva kanalisanja koja Stejsi nije radila, duša govori o sebi u prvom licu množine i naziva sebe „mi“. Stejsi je objasnila da je duša koja govori o sebi u prvom licu jednine usredsređena na život koji se planira, dok su duše koje govore o sebi u prvom licu množine usredsređene na svoje bezbrojne prethodne inkarnacije.

Nakon seansi sa medijima, svaka priča se završava mojim komentarom. U tim komentarima u cilju proširivanja tumačenja sesija, pozivam se na svoje proučavanje prenatalnog planiranja i metafizike, uključujući i sve razgovore koje sam vodio sa duhovnim bićima poput duhovnih vodiča i anđela.

Lični intervjui i uvidi sa medijumima uređeni su radi jasnoće, a sintaksa je popravljena radi povećanja jasnoće.

Medijumi i kanali

Medijumi i kanali primaju informacije na razne načine. Ako su jasnovidi tako da primaju informacije putem sluha, tada čuju misli duhovnih bića. (Kada govorim o tim bićima koristim termin Duh, nasuprot tome, kad govorim o duhovnom svetu koristim termin duh.) Kad se medijum ili kanal „štимуje“ na frekvenciju duhovne svesti, to u mnogome nalikuje traženju stanice na radio prijemniku. Kao što svaka stanica ima posebnu talasnu dužinu, tako je ima i svako biće sa kojim opštimo. U takvim trenucima dešava se istinska telepatska komunikacija. Ako su medijumi ili kanali jasnovidi putem jasnih osećanja, imaju sposobnost da osete tuđe emocije. Jasnovidost

putem unutarnjeg vida je sposobnost vizualizacije događaja koji su se desili ili koji će se desiti; jasnovidost putem jasnih spoznaja je unutarnje znanje, koje se često javlja u obliku osećanja. Kanali imaju sposobnost da „se sklone u stranu“ tako da drugi oblik svesti može da govori direktno kroz njih. Deb, Glena, Korbi i Stejsi poseduju kombinacije ovih sposobnosti, koje su nam pribavile dragocene informacije o prenatalnom planiranju ispitanika.

Određene reči imaju posebno značenje kada ih koriste medijumi ili kanali. Kada oni kažu „Primam“, „Znam“ ili „Osećam“ možda prikupljaju informacije pomoću jednog od svojih jasnovidih darova. Ljudi obično koriste izraz „Osećam“ kada izražavaju mišljenje. Medijumi i kanali, međutim, mogu da koriste reč osećati da bi izrazili percepciju koja prevazilazi pet čula. Medijumi i kanali komuniciraju sa raznim bićima, uključujući i duhovne vodiče. Duhovni vodič je visokorazvijeno duhovno biće koje je u većini (ali ne u svim) slučajeva imalo mnoge fizičke interakcije. Tokom tih interakcija ova bića sakupila su veliku mudrost koja im sada dozvoljava da deluju kao vodiči za nas koji živimo u fizičkoj ravni. Duhovni vodiči komuniciraju sa nama na isti način kao i naše duše: putem inspiracije, osećanja, ideja i intuicije. Kada nešto osećamo „u stomaku“ ili „jednostavno znamo“ da je nešto tako, te informacije često potiču od naših vodiča ili od naših duša (koje se nazivaju i „višim sebstvom“). Jedan primer je osoba koja odluči da se ne ukrca u avion jer ima „loš predosećaj“ da će se nešto dogoditi i tako izbegne nesreću. Duhovni vodiči, koji su veoma svesni naših životnih planova, bilo da oni uključuju avionske nesreće ili ne, mogu u nama da stvore takva osećanja. Kaže se da nam Duh šapuće; meditacija je moćan način da umirimo um kako bismo mogli da čujemo takve poruke. Iskusni meditatori su sposobni da osete dotok duhovne energije u telo i opisuju ga kao zvuk vetra.

Planiranje duše

Pre rođenja mi vodimo dubinski razgovor sa našim duhovnim vodičima i dušama sa kojima ćemo da delimo našu inkarnaciju. Raspravljamo o lekcijama za koje se nadamo da ćemo ih naučiti i o načinima na koje ćemo ih naučiti. Kada Stejsi pristupi tim razgovorima i mestima na kojima se oni odvijaju, uočava određene zajedničke karakteristike: prostor u kom se duše u interakciji okupljaju na razgovor; manji, spojeni prostor iz koga vodič nadgleda planiranje i istupa u veći prostor kada ga zovu na savetovanje; crno-belu „šahovsku tablu“ ili „dijagram toka“ koji se koriste za mapiranje ako-onda scenarija u budućem životu. Kvadrati na šahovskoj tabli predstavljaju razvojne strategije u životu pojedinca.

Na početku Stejsine i moje saradnje, pogrešno sam pretpostavio da te slike predstavljaju metafore koje je u njen um stavio njen duhovni vodič kako bi mogla da sebi predstavi koncepte i procese koji nadilaze ljudsko shvatanje, ali mi je njen vodič kasnije rekao da te stvari postoje. Objasnio mi je da je misao u duhovnom svetu doslovno i trenutno delotvorna. Postoji dogovor između svih uključenih strana da će se prenatalno planiranje odvijati na određenom mestu i da će tokom njega biti korišćeni određeni alati poput šahovske table. Ovaj zajednički dogovor, izražen u obliku misli, izaziva postojanje predmeta i lokacija koje Stejsi vidi.

Tokom jedne seanse, Stejsi mi je dala sledeće informacije o mestu na kom duše sprovode prenatalno planiranje:

U toj određenoj zgradi postoji osam spratova i osam soba za planiranje na svakom od njih. [Duh] mi je rekao da je to tako zato što je osam broj karme i sudbine. Za ovu zgradu planirana je osma vibracija da bi ona najbolje služila ovoj svrsi.

Ova zgrada je jedna od osam zgrada koje zajedno formiraju kružni oblik poput latica cveta. Zgrade su pravougaonog oblika. Svaka ima osam spratova i osam soba za planiranje na svakom spratu. Kažu mi da „na drugoj strani“ postoji dvanaest grupa takvih zgrada, od kojih se većina koristi za planiranje života na Zemlji. Kažu da mnoge duše vole da se vrate nazad u istu zgradu, na isti sprat i u istu sobu ukoliko je to moguće. To im daje osećanje udobnosti i stabilnosti i sa tog mesta mogu bolje da osete svoju sredinu u svakom životu i u vremenu između života.

Kada duhovni vodič prenosi razgovore sa sesija prenatalnog planiranja, on pristupa Akaša arhivu, iako on više voli termin „Knjiga života“. To je kompletan arhiv svih naših iskustava, činova, reči i misli. Kada medijumi daju klijentima informacije o prošlim životima, često su priključeni na Akaša arhiv. Veliki američki jasnovidac, Edgar Kejsi koristio je ovaj arhiv za hiljade uvida koje je uradio.

Pošto medijumi vide bića u duhu i razgovaraju sa njima, često ih opisuju kao muškarce ili žene, ali duše u stvari predstavljaju kombinaciju muških i ženskih energija. Kad Deb vidi „upokojenu“ voljenu osobu ispitanika onako kao je ona izgledala u fizičkom životu, to je zato što je svest odabrala da se takvom prikaže. Kad Stejsi vidi mušku ili žensku dušu na sesiji prenatalnog planiranja, to je zato što ta duša stvara – u nekom smislu isprobava – energiju buduće inkarnacije (koju Stejsi i njen duhovni vodič nazivaju „ogrtajem ličnosti“). Isto važi i za duhovnog vodiča koji se pojavljuje kao muškarac ili

žena. Vodiči poseduju i muške i ženske energije, ali mogu jače da se identifikuju sa jednom ili sa drugom, i da zato odaberu da se pojave u tom obliku.

Tokom sesija planiranja, duhovna bića koriste neke termine koji podsećaju na moderne. Prateći jednu sesiju sa Stejsi, pitao sam njenog duhovnog vodiča da li je zaista upotrebio izraz samopoštovanje ili je to bila najbliža aproksimacija koja je bila dostupna u Stejsinom umu. Potvrdio je da je zaista upotrebio tu reč. Ponekad duhovni vodiči i druga duhovna bića govore ne poštujući naša gramatička pravila. Stejsin vodič mi je rekao: „Mi uvek ne govorimo na način koji biste vi smatrali gramatički ispravnim.“

Duhovni svet u kom planiramo naše inkarnacije i u koji ćemo se vratiti kada se one završe, dostupan nam je putem medijuma i kanala. Pošto su ekvivalent duhovnih vodiča u ljudskom obliku, oni su saosećajni, osetljivi i jasnovidi pronalazači puta na drugu stranu.

1. poglavlje Prenatalno planiranje

MOŽDA ĆETE SMATRATI DA JE KONCEPT PRENATALNOG PLANIRANJA – posebno planiranja bolnih izazova – zapanjujući. Dobro poznajem to osećanje. Za većinu nas, ovo saznanje predstavlja nov i radikalno drugačiji način posmatranja sveta i naše svrhe u njemu. Što su naši izazovi traumatičniji, to komplikovanije ovaj koncept može da izgleda. Moje razumevanje, prihvatanje i krajnje usvajanje ove ideje dešavalo se polagano i u fazama, posebno kada se radilo o najbolnijim aspektima mog života. Tokom svake faze osećao sam kako mi stare rane zaceljuju. Ljutnja i uvređenost su bledele i zamenila su ih osećanja mira i radosti. Video sam lepotu života koja mi je ranije promicala.

Moja svrha prilikom pisanja ove knjige nije sa vas ubedim u apsolutnu stvarnost prenatalnog planiranja, već pre da vam ponudim, u duhu pomoći, ideju koja je meni veoma pomogla. Molim vas samo da u obzir uzmete i tu mogućnost. Samo treba da se zapitate: „Šta ako? Šta ako sam zaista planirao to iskustvo pre svog rođenja? Zašto sam to mogao da uradim?“ Samo postavljenje ovih pitanja daje novo značenje životnim izazovima i otiskuje vas na putovanje samospoznaje. To putovanje ne zahteva nikakva posebna ubeđenja po pitanju duhovnosti ili metafizike, već samo zanimanje za lični razvoj i dostizanje mudrosti.

Na ovim stranicama pročit ćete priče hrabrih pojedinaca. Saznaćete šta su planirali pre rođenja i zašto su to uradili. Proces razumevanja prenatalnog planiranja može da bude povezan sa razgledanjem skulpture. Ako želite da zaista sagledate skulpturu, nećete da je pogledate samo iz jednog ugla. Pre ćete

napraviti pun krug oko nje, zastajkujući na određenim mestima kako biste je sagledali iz nove perspektive i primetili nijanse koje iznenada postaju vidljive. Svaka priča predstavlja jednu takvu perspektivu. Sagledavanje prenatalnog planiranja iz deset uglova pružiće vam potpunije i celovitije razumevanje nego što biste dobili posmatranjem iz jednog ili dva ugla ili što bi vam dozvolila čisto teorijska rasprava.

Intenzivno vas podstičem da čitate priče srcem. Srce poseduje viši oblik razumevanje, veću mudrost, od uma. Intelektualna analiza će vas dovesti samo do dode. Ove priče su namenjene tome da budu osećane. Kada ste vi kao večna duša planirali sadašnji život, nije vas brinulo šta će vaš um naučiti. Umesto toga, želeli ste da iskusite osećanja koja će u vama stvoriti fizička dimenzija. Životni izazovi su posebno moćna sredstva za stvaranje osećanja, koja su, opet, od osnovne važnosti za samospoznaju duše. Ova osećanja ne mogu da se istinski razumeju umom; u stvari, um predstavlja barijeru. Život na mnogo načina predstavlja putovanje od glave do srca. Životne izazove planiramo tako da bi nam olakšali to putovanje, da bi nam otvorili srca da bismo ih bolje upoznali i znali da ih cenimo.

Empatija je ključ koji otključava vrata srca i omogućava razumevanje ovih priča i njihovog duhovnog značenja. Kao što je ljudima predstavljenim u ovoj knjizi trebalo hrabrosti da isplaniraju svoje izazove i da ih podele sa vama, vama će biti potrebna hrabrost da saosećate sa njima. Verujem da empatija isceljuje. Ako tragate za isceljenjem, otkrićete da je vaša hrabrost dobro nagrađena.

Ovo poglavlje vam pruža informacije potrebne da biste cenili metafizičke aspekte ovih priča. Ako vam metafizika nije poznata, neke od ovih ideja mogu da vam se učine neobičnima, baš kao što su se nekada činile i meni. Molim vas za strpljenje. Imaće veće značenje i vrednost kada ih vidite primenjene u pričama – i još veće značenje i vrednost kada ih budete primenili na svoje izazove. U ovom poglavlju ćete takođe naći pregled zajedničkih karakteristika koje sam pronašao u životnim šablonima ispitanika. Ova mapa pružiće vam okvir u koji ćete moći da uklopite njihovu zajedničku mudrost.

Zašto se inkarniramo

Plan koji pravimo pre rođenja je dalekosežan i detaljan. On uključuje ali i daleko nadmašuje izbor životnih izazova. Biramo roditelje (i oni biraju nas), vreme i mesto na kojem ćemo se inkarnirati, škole koje ćemo pohađati, domove u kojima ćemo živeti, ljude koje ćemo sretati i veze koje ćemo sklapati. Ako ste ikada imali osećaj da već poznajete nekoga kog ste tek sreli, to je možda bila istina. Ta osoba je možda bila deo vašeg prenatalnog plana. Kad vam se

mesto, slika ili rečenica učine čudno poznatima prvi put kad ih vidite ili čujete, ta bliskost je često bledo sećanje na ono o čemu smo raspravljali pre inkarnacije. Tokom mnogih sesija planiranja, koristimo ime i imamo fizički izgled koji ćemo imati nakon rođenja. Ta praksa pomaže nam da prepoznamo jedno drugo u fizičkoj ravni. Osećanje deža vija se često tačno pripisuje događaju iz prošlog života, ali su mnoga iskustva deža vija sećanja na prenatalne planove.

Kad uđemo u zemaljsku ravan, zaboravljamo naše korene u duhu. Pre inkarnacije znamo da ćemo doživeti tu samoizazvanu amneziju. Na ovo stanje zaborava odnosi se fraza iza vela. Kao božanske duše, težimo ka tome da zaboravimo naše stvarne identitete jer će nam prisećanje doneti dublju samospoznaju. Da bismo postigli tu dublju svest, mi napuštamo duhovni svet – mesto radosti, mira i ljubavi - jer tamo ne možemo da iskusimo svoju suprotnost. Bez suprotnosti ne možemo u potpunosti da spoznamo sebe.

Ako želite, zamislite svet u kom postoji samo svetlost. Ako nikada niste iskusili tamu, kako možete da razumete i cenite svetlost? Kontrast između svetla i tame vodi dubljem razumevanju i, konačno, prisećanju. Fizička ravan obezbeđuje nam taj kontrast jer se sastoji iz dvojnosti: gore i dole, vrućeg i hladnog, dobrog i lošeg. Tuga nam u toj dvojnosti omogućava da bolje upoznamo radost. Zemaljski kaos pojačava naše poštovanje mira. Mržnja koju smo susreli produbljuje naše razumevanje ljubavi. Ako nikada ne iskusimo ove aspekte čovečnosti, kako bismo mogli da razumemo svoju božansku stranu?

Zamislite da potičete sa mesta na kome svira najlepša ikad stvorena muzika. Ta muzika oduševljava, ispunjava. Slušali ste je celoga života. Nikada nije nedostajala, niti ju je ijedna druga muzika ikada zamenila. Jednog dana shvatite da pošto ste je uvek slušali, nikada je niste zaista čuli. Odnosno, nikada je niste zaista upoznali zato što nikada niste čuli ništa drugo. Zato odlučujete da biste zaista želeli da spoznate tu muziku. Kako to možete da postignete?

Jedan način bio bi da odete na mesto gde ne postoji Kućna muzika. Možda tamo svira neka druga, koja sadrži vibrantne note i gromke prelaze. Ovaj kontrast bi vam ulio novo razumevanje muzike koju ste stalno slušali kod Kuće.

Drugi način bio bi da odete na mesto gde ne postoji Kućna muzika i da je stvorite po sećanju. Iskustvo komponovanja tih veličanstvenih zvukova pružilo bi vam još dublje razumevanje njihove lepote.

Postoji i treća mogućnost, koja je mnogo izazovnija ali takođe mnogo obećava. Padne vam na pamet da odete na mesto gde nema Kućne muzike i da je tamo ponovo stvorite ali tek nakon što zaboravite kako ona zvuči. Iskustvo

prisećanja, a zatim i komponovanja neobičnih Kućnih simfonija izazvalo bi najbogatije, najpotpunije i najšire poznavanje njima svojstvene veličanstvenosti.

I tako, vi hrabro putujete u svet koji nudi treću opciju. Tamo čujete muziku koju, u nedostatku sećanja, smatrate jedinom koju ste ikada čuli. Neke pesme su ljupke, ali vam mnoge paraju uši. Ti kreštavi tonovi u vama bude želju – a konačno i odluku – da stvorite originalnu muziku.

Uskoro počinjete da pišete sopstvene kompozicije. Isprva vas ometa glasna muzika vašeg novog sveta. Vremenom, međutim, kako se okrećete od spoljne dreke i slušate melodije u vašem srcu, vaše muzičke kreacije postaju sve lepše. Na posletku komponujete remekdelo i kada ga završite setite se nečega: remekdelo koje ste napisali je ona ista muzika koja je svirala kod Kuće. A to sećanje probudi sledeće: Vi ste ta muzika. To nije bilo nešto što ste čuli izvan sebe; ona je bila vi i vi ste bili ona. Stvorivši sebe na ovom mestu, upoznajete se – zaista se spoznajete – na način koji ne bi bio moguć da nikada niste napustili Kuću.

Duša žudi za ovim iskustvom. Duša je Božanska iskra; ličnost – ljudsko biće – je deo energije duše u fizičkom telu. Ličnost se sastoji od privremenih karakteristika koje postoje samo tokom fizičkog života i besmrtnog jezgra koje se ujedinjuje s dušom nakon smrti. Duša je ogromna i veličinom premašuje svaku pojedinu ličnost, pa ipak svaka ličnost je značajna i duša je veoma voli. Važno je da ličnost ima slobodnu volju. Životni izazovi tako mogu da budu prihvaćeni ili odbijeni. Zemlja je pozornica na koju ličnost igra prema scenariju koji je napisan pre rođenja ili odstupa od njega. Mi biramo način sopstvenih odgovora – sa ljutnjom i gorčinom ili sa ljubavlju i saosećanjem. Kad prepoznamo da smo planirali sopstvene izazove, izbor postaje jasan i mnogo lakši za sprovođenje u delo.

Dok se nalazimo u našim fizičkim telima, naše duše sa nama komuniciraju putem osećanja. Osećanja poput radosti, mira i uzbuđenja nagoveštavaju da se ponašamo i razmišljamo na načine koji su u skladu sa našom pravom prirodom ljubaznih duša. Osećanja poput straha i sumnje nagoveštavaju da to ne činimo. Naša tela su izuzetno osetljivi prijemnici (i predajnici) energije koji nam preko osećanja saopštavaju da li je u pitanju poklapanje ili razmimoilaženje između onoga što u stvari jesmo i načina na koji trenutno izražavamo sebe.

Zašto planiramo izazove

Životni planovi su namešteni tako da ne iskusimo ko smo pre nego što se setimo ko smo zaista. Odnosno, mi istražujemo disonantne zvuke naših

zemaljskih života pre nego što ponovo stvorimo kućne simfonije. Ovaj obrazac mi je postao posve jasan tokom istraživanja koja sam provodio za ovu knjigu. Takve životne obrasce nazivam planovima za „učenje kroz suprotnosti“.

Na primer, duboko saosećajna duša koja želi da spozna sebe može da izabere inkarnaciju u veoma disfunkcionalnoj porodici. Pošto je tretiraju sa nedostatkom saosećanja, ona počinje više da ga ceni. Odsustvo nečega nas najbolje uči njegovoj vrednosti i značenju. Nedostatak saosećanja u spoljnom svetu primorava je da se okrene prema unutra, gde se priseća sopstvenog saosećanja. Kontrast između nedostatka saosećanja u fizičkom svetu i njenog unutaršnjeg saosećanja pruža joj dublje razumevanje saosećanja, a samim tim i nje. Iz perspektive duše, bol svojstvena tom procesu učenja je privremena i kratkotrajna, ali je posledična mudrost bukvalno večna. U svakoj priči predstavljenoj u ovoj knjizi postoji komponenta učenja kroz suprotnosti.

Prisećanje ko smo zapravo – uzvišene, savršene, večne duše – predstavlja jedan način prevazilaženja naših životnih izazova. Na primer, ljudi koji definišu sebe kao tela trpeće velike muke ukoliko njihova tela budu veoma oštećena. Drugi, čija tela zadesi ista sudbina ali koji sebe definišu kao duše biće mnogo manje izmučeni. Pošto nas naši izazovi pozivaju da se prisetime sebe kao duša, sam događaj koji je u početku izazvao patnju može na kraju da je ukloni. Ovo širenje koncepta sepstva od ličnosti, odnosno tela, na dušu može ili ne mora da umanji našu bol, ali svakako može da nam olakša patnju. Takvo buđenje jeste i svrha i dubinska dobrobit koju nam donose životni izazovi. Ono revitalizuje našu strast za životom, strast koju smo setili pre inkarnacije. To je, jednostavno rečeno, razlog za slavlje.

Tokom našeg procesa osveščivanja ili neke druge vrste pozitivnog odgovora na naše izazove, mi klešemo „energetski put“ koji drugima olakšava borbu –a svojim izazovima – i isceljenje od nje. Ova ideja je zasnovana na premisi da smo svi energetski povezani i da utičemo jedni na druge. Priče u ovoj knjizi nagoveštavaju da svako od nas vrši uticaj koji uveliko nadilazi naše znanje. Naša sposobnost da tako silovito utičemo na svet ujedno predstavlja divnu priliku i veliku odgovornost.

Svako od nas predstavlja seme posejano u trenutnu vibraciju našeg sveta. Kad, pomoću razvoja izazvanog životnim izazovima, povećamo sopstvene frekvencije, podižemo i unutarnju frekvenciju sveta. Poput jedne kapi boje dodate u čašu vode, svaka osoba menja celu njegovu boju. Dok stvaramo osećanja radosti, čak i ako živimo sami na vrhu planine, emitujemo frekvenciju koja drugima olakšava da budu radosni. Dok kreiramo osećanje mira, emitujemo energiju koja pomaže okončanju ratova. Dok volimo, olakšavamo to drugima, kako onima koje srećemo, tako i onima koji nas

nikada neće upoznati. Ono što jesmo je toliko mnogo značajnije od bilo čega što ikada možemo da napravimo.

U 7. poglavlju upoznaćemo Kristinu i njenog duhovnog vodiča, Kasandru. Kasandra je o energetskim putevima rekla sledeće:

Kada se određeni životni izazov prihvati, osoba može da primi isceljujuću energiju od onih koji su osvetlili put. Svetlosni put je popločan saosećanjem i isceljujućom ljubavlju koja povećava frekvenciju osobe koja se kreće tim putem [iza njih].

Učenje i isceljivanje usled određenog životnog izazova podiže aurično polje osobe koja ga je preživela. Ljudi oko nje znaju da ona ima nešto što ih obasipa nadom i verom. Iskustvo ne mora da bude isto, sama isceljujuća frekvencija može da ponese dušu napred, ali duša–prijemnik mora biti spremna da je primi. Čak i ako se fizički oblik [prijemnika] po zemaljskim standardima ne menja ili ne „zaceljuje“, duša se uzdiže na više nivoa.

Patnja je ogroman dar za dušu i izabrane druge kojima je dozvoljeno da joj pomognu na njenom putu isceljenja. Jezik patnje ima sopstvenu frekvenciju. On ulazi u oči, srca i umove prisutnih. Vidite ga, poverujte u njega i pružite ljubav i saosećanje onima kojima je to potrebno. Mala svesna i ljubazna dela omogućuju isceljivanje. Lepe i dobre misli mogu da se projektuju i primaju od strane onih kojima su potrebne, bez obzira na udaljenost.

Baš kao što se naš energetski udar širi ovom dimenzijom, on se isto tako širi i drugim dimenzijama. Videćete navode o „višim“ i „nižim“ dimenzijama. Više ne znači bolje, niti niže znači lošije. Ovi izrazi se jednostavno odnose na frekvencije. Više dimenzije vibriraju na bržim frekvencijama od naše i zato nisu fizičke, ali uključuju u sebe niže dimenzije i preklapaju se sa njima. Ukratko, sve je jedna celina. Iz tog razloga, naše pojedinačne frekvencije, bilo da se radi o frekvencijama ljubavi ili straha, se beskrajno šire prema spolja, vršeći uticaj i na duhovna bića i na druge ljude koji se iz naše perspektive nalaze „negde drugde“ i potpuno su odvojeni od nas. Tokom čitanja ovih priča, pomoći će vam da imate na umu jezička ograničenja prilikom rasprave o nekima od ovih konceptata. Na primer, u nekim trenucima govoriću o ljudima koji „dolaze iz“ duhovnog sveta kada se inkarniraju i koji se „u njega vraćaju“ nakon smrti njihovog fizičkog tela. Namera ovih i njima sličnih reči je da naznače promenu percepcije, a ne mesta. Nije im namera da sugerišu odvajanje dimenzija. Inkarnacija nas bukvalno ne uklanja iz naše večne Kuće, već pre ograničava naš kapacitet da vidimo njen duhovni deo. Smrt, dakle, predstavlja podizanje vela koji je od nas sakrivao duhovni svet.

Koncepti jedinstvenosti i razdvojenosti su važni kako bismo u potpunosti shvatili zašto smo odabrali da iskusimo životne izazove. Kad se nalazimo u duhu, stalno smo svesni naše neraskidive veze sa svim drugim bićima. Znamo da smo jedno sa drugima i sa večnošću stvaranja. Nekvalifikovana saosećajnost i empatija predstavljaju suštinu naše prirode. Iako posedujemo razdvojene identitete, mi ne osećamo kao da smo razdvojeni od drugih jedinki. Ovaj fundamentalni koncept čini se paradoksalnim za ljudski mozak, koji, prema svom dizajnu, doživljava iluziju razdvojenosti. Kad mi kao duše projektujemo deo energije u fizička tela, namerno ograničavamo naš fokus na onaj koji je svojstven tom telu, blokirajući time našu percepciju jedinstvenosti. Ta sposobnost sužavanja našeg perceptivnog opsega dozvoljava nam da planiramo živote u kojima igramo unapred napisane uloge i tako jedno drugom obezbeđujemo izazove. Nadamo se da ćemo na njih odgovoriti ljubavlju. Ukoliko smo sposobni da to učinimo, nakon našeg fizičkog života ćemo se vratiti duhu produbljenog razumevanja saosećanja, empatije i jedinstva koje smo privremeno zaklonili od sopstvene svesti.

Kao što ove priče ukazuju, planiramo životne izazove kako bismo postigli određene ciljeve. Jedan zajednički cilj je isceljivanje; pogotovo isceljivanje „negativnih“ energija koje su ostale nerešene nakon prošlih života. Recimo, na primer, da je osoba tokom jedne inkarnacije bila zaokupljena strahom. To je posebno tačno ako je osoba umrla iskusivši veliki strah. Niskofrekventna energija straha ne može u potpunosti da se prenese u viskofrekventnu sredinu duhovnog sveta u kom boravi duša, međutim energetske talog ipak može da pređe u nju. Pojedinač oseća tu zadržanu energiju i motivisan je da planira sledeći život u kom će ona biti isceljena izražavanjem ljubavi.

Takođe planiramo izazove da bismo izbalansirali karmu. Karma je ponekad konceptualizovana kao kosmički dug, ali takođe može da se opiše i kao neuravnotežena energija koju delimo sa nekim drugim pojedincem. Obično delimo karmu sa članovima naše grupe duša – drugima koji su na istom razvojnom nivou i sa kojima smo delili mnoge živote. U tim bivšim životima, istim dušama igrali smo uloge muža, žene, ćerke, sina, brata, sestre, majke, oca, voljenog prijatelja i smrtnog neprijatelja. (Sećam se istinite priče oca koji je svojoj maloj ćerki čitao priču za laku noć. Kada je završio, ona se nasmešila i rekla: „Tata, sećaš se li se kad si bio dete, a ja tvoja mama i kada sam ja tebi čitala priče?“)

Jedna duša u grupi je, na primer, mogla da ima inkarnaciju u kojoj je mnogo godina provela brinući se o nekome ko je bio fizički bolestan. Ako je duša koja je igrala ulogu negovatelja zatim isplanirala život koji u sebi sadrži izazov bolesti, duša koja je primila negovanje može da teži balansiranju energetske

razmene tako što će joj ponuditi negu. U svom telu, međutim, nijedna od duša se neće setiti tog plana. Onaj ko je odabrao da bude negovatelj može da se oseti opterećenim potrebom da brine o drugoj osobi i možda čak da je doživljava kao kaznu za nedela iz prošlog života. Međutim, istina je da ne postoji kazna, već jednostavno želja za uravnoteženjem karme.

Slično tome, pošto igramo napisane uloge, mi nismo žrtve. Niko nije kriv; u stvari, nema krivice. Univerzum nas ne kažnjava tako što nam čini „loše“ stvari. Poput gravitacije, karma je neutralan, bezličan zakon po kome svet funkcioniše. Ako se sapletemo i padnemo, ne krivimo gravitaciju, ne smatramo da nas ona kažnjava ni da smo njene žrtve. Kad shvatimo da karma funkcioniše na isti način, nestaju osećanja krivice, žrtvovanja i kazne kada su u pitanju životni izazovi. Na njihovom mestu možemo da pronađemo razumevanje onoga što smo se nadali da ćemo naučiti i trajno poštovanje izazova koji proširuju naše duše.

Razumevanje karme nam pomaže da prevaziđemo osudu, posebno kada su u pitanju oni ljudi koji su iskusili velike traume ili „prepreke“ poput zavisnosti od droge ili beskućništva. Ti pojedinci obično žive svoje inkarnacije i uravnotežuju energije iz prošlih života upravo kako su i planirali. Njihovi životi, koji se sa tačke posmatranja ličnosti ponekad nazivaju „promašenima“, često sa stanovišta duše predstavljaju nekvalifikovane uspehe.

Većina duša planira životne izazove koji će koristiti drugima. Ta želja predstavlja fundamentalni aspekt prave prirode nas kao večnih duša. Kada smo u duhu i svesni smo svog jedinstva sa drugima, doživljavamo služenje drugima kao osnovnu životnu svrhu i prilike da služimo doživljavamo kao čudesne blagoslove. Poput duša koje uravnotežuju karmu, mnogi od onih koji izgledaju kao da se bore sa životom u stvari čine usluge. Duša, na primer, može da planira da iskusi alkoholizam kako bi drugi mogli da izraze saosećanje i tako dublje upoznaju sebe kao isto. Neke od najgorih osuda društva upućene su alkoholičarima i drugima koji nam daruju ova iskustva za kojima smo tragali. Kada bi samo veći broj ljudi toga bio svestan!

Svetlonosac je osoba čiji je životni plan posebno orijentisan ka služenju. U širokom značenju, ovaj termin se primenjuje na svakoga ko je posvećen pomaganju drugima. Iako neko ne mora da planira velike izazove da bi bio svetlonosac, mnogi od njih su upravo to učinili da bi savladali te izazove za dobrobit celog društva. Ovaj tip životnog obrasca nije ništa bolji (niti gori) od bilo kog drugog. Zaista, s obzirom na velik broj inkarnacija koje svako od nas planira, mnogi će u nekom trenutku zaigrati tu ulogu.

Prirodno, mi delimično planiramo životne izazove i u cilju sopstvenog razvoja. Kao duše, mi učimo mnogo između inkarnacija, ali lekcije postaju dublje

ukorenjene u nama kada ih konkretizujemo u fizičkoj ravni. Učenje u duhu je slično učenju u učionici; život na Zemlji je polje istraživanja na kom primenjujemo, testiramo i uvećavamo to znanje – moćno iskustvo za dušu.

Konačno, bez obzira na poseban izazov koji je sadržavao, svaki životni obrazac koji sam ispitao zasnivao se na ljubavi. Svaka duša bila je motivisana željom da slobodno i bezuslovno daje i prima ljubav; čak i u onim slučajevima gde je pristala da igra ulogu „negativca“ da bi stimulisala razvoj druge duše. Mnoge duše je takođe motivisala želja da se sete ljubavi prema sebi. Doslovno, mi jesmo ljubav. Ova tvrdnja nije zasnovana samo na mojim istraživanjima, već i na direktnom, ličnom iskustvu – otkrovenju moje duše koju sam opisao u predgovoru. Životni izazovi nam omogućavaju da izrazimo sebe kao ljubav u svim njenim mnogim oblicima: empatiji, opraštanju, strpljenju, neosuđivanju, hrabrosti, ravnoteži, prihvatanju i poverenju; i da se tako dublje spoznamo. Naše zemaljsko poimanje nas samih u vidu ljubavi može, između ostalih vrlina, takođe da ima oblik razumevanja, iskrenosti, vere, volje, zahvalnosti i poniznosti. Ljubav je primarna tema prenatalnog planiranja, a iz tog razloga i primarna tema ove knjige.

U trenutku kada uđemo u fizičku ravan, mi predstavljamo ljubav koja je privremeno sakrivena sama od sebe. Kad se setimo ko u stvari jesmo, naše unutarne svetlo, naša ljubav zasja prema napolje da je svi vide.

Verujem da je to razlog zašto smo ovde.

2. poglavlje Fizička bolest

SIDA JE JEDNA OD najstrašnijih bolesti našeg vremena. Dok pišem ove reči, više od milion Amerikanaca je HIV pozitivno, a više od četrdeset miliona ljudi širom sveta ima HIV ili SIDU. Od ove bolesti svakog dana približno umre osam hiljada ljudi. Tretman može da zahteva strašnu fizičku i emotivnu cenu, a stigma komplikuje i iskrivljuje odnose sa negovateljima i voljenima. Zar je zaista moguće da su neke duše želele da imaju to iskustvo?

Kad sam odlučio da pišem o prenatalnom planiranju, odmah sam znao da je fizička bolest jedan od životnih izazova koje ću ispitati. Pošto će doslovno svako biće da se suoči sa izazovom smrti, važnost ove teme bila je neporeciva. Želeo sam da znam da li su duše pre inkarnacije izabrale da se suoče sa fizičkom bolešću. Posebno me privlačilo jedno pitanje: da li duše planiraju da imaju određenu bolest, i ako je tako, zašto?

Priča Džona Elmora

Džon pamti tačan datum kad se njegov život promenio: bio je to 23. januar 1997. Tog dana dijagnostikovana mu je SIDA. „Identifikovali su me prema

šifri.“, rekao mi je. Pitao sam se kakav je osećaj imati bolest koju društvo smatra toliko opasnom da se od pacijenta zahteva da umesto imena ima šifru. Uskoro ću saznati da je osnovna tema Džonovog života bio stid.

Džon je rođen 1956. u Livingstonu, u državi Alabama, gradu sa 2500 stanovnika, u vreme društvenog prevrata i rasne netolerancije na američkom Jugu. Kao dete, Džon koji je poreklom sa Kavkaza, gledao je nove izveštaje o marševima u Selmi, gde su američki crnci koji su želeli da glasaju dočekivani vodenim topovima i nemačkim ovčarima.

Kao tinejdžer, Džon je svome ocu saopštio svoju seksualnu orijentaciju pokazavši mu kolumnu „Draga Ebi“ u kojoj Ebi čestita jednom muškarcu na prosvetnom stavu prema homoseksualnosti svog sina.

„Šta pokušavaš da kažeš?“, upitao je Džonov otac.

„Pa... pokušavam da kažem da sam homoseksualac.“

Njegov otac se rasplakao. „Shvataš li da si ti Džon Elmor i da se loza prekida sa tobom? Mogu da te prevedem preko reke. Možeš da budeš sa ženom i da se zabaviš.“

U slučaju svoje majke Džon je pokušao da primeni drugačiji pristup. Jedna televizijska mreža je reklamirala specijalne dnevni informativni program posvećen intervjuima sa homoseksualcima. („On je mlad. On je uspešan. I on je homoseksualac! Razgovaraćemo sa njim i sa njegovim roditeljima.“) Džon je zamolio majku da ga podseti da gleda tu emisiju.

Dok je Džon gledao program u sobi, njegova majka je sedela nekoliko koraka dalje za kuhinjskim stolom. „Obavljala je svoju radnju za otklanjanje stresa – igrala je pasijans“, priseća se Džon. „Svake četiri sekunde mogao sam da čujem pucketanje karata. Stavila bi jednu na sto i klik. Klik. KLIK. Zvuk je postajao sve glasniji i glasniji.“, rekao je kroz smeh. Zamišljao sam napetost u vazduhu i snažnu koncentraciju na licu Džonove majke dok je pokušavala da se koncentriše na karte.

„Potajno sam se nadao da će doći u sobu i sesti samnom, ali se to nije dogodilo.“, tužno je rekao Džon.

Džonovi školski drugovi koji su znali njegovo seksualno opredelenje, podsmevali su mu se. Zvali su ga „peško“ i maltretirali ga. Jednom prilikom ga je nastavnik pozvao u stranu i rekao mu: „Džone ti si muškarac, zašto se tako i ne ponašaš?“

Džon mi je rekao da je religijsko okruženje u kom je odrastao bilo isto tako netolerantno prema njegovom seksualnom opredeljenju.

„Kojoj si verskoj zajednici pripadao?“, upitao sam.

„Metodističkoj.“

„Šta metodisti misle o homoseksualnosti?“

„To je greh prema Bogu.“

„Kojoj je verskoj zajednici pripadala većina stanovnika Livingstona?“

„Baptističkoj.“

„A šta baptisti misle o homoseksualnosti?“

„Misle da ćemo goreti u paklu.“, nasmejao se Džon. „Baptisti su na ratnom pohodu.“

„Džone, ono što me zapanjuje“, rekao sam, „jeste činjenica da si se susretao sa stidom u ličnom životu, u školi, u porodici i u verskoj zajednici – i da si odabrao da se inkarniraš na mestu na kom je cela jedna populacija ljudi izvrgnuta javnom ruglu.“ Moje istraživanje je jasno pokazivalo da duše biraju svoje roditelje, kao i vreme i mesto svog rođenja. „Susretao si se sa stidom i u privatnom i u javnom životu.“, dodao sam. „Bilo ga je posvuda.“

„Posvuda.“, složio se. „I nikada nije prestajao. Inkarnirao sam se u porodici koja me se stidela, na mestu punom stida, na području punom stida.“ Džon je takođe rekao da su ga postidele grube reči većeg broja njegovih romantičnih partnera. Iako to tada nisam znao, taj aspekt Džonove prošlosti poprimiće mnogo veći značaj kada smo kasnije dobili informacije od Duha o njegovom prenatalnom planiranju.

SIDA je deo obrasca stida sa kojim se Džon ranije suočio na Jugu i iskusio ga iz prve ruke. Kada je primio dijagnozu, „bilo je to osećanje tipa ‚Pa, dobio sam što sam zaslužio‘.“, rekao je sumorno.

Uprkos osećanju da je zaslužio bolest, ipak je bio zaprepašćen. „Ušao sam u kombi. Sećam se da sam vozio ulicom, videvši ljude kako idu za svojim poslom. To nikada ne primećujete, ali ja sam ih video. Činilo mi se kao da se svi kreću kroz melasu. Prelazili su ulicu, ulazili su u prodavnice i razgovarali na pločniku. Prolazio sam pored vatrogasnog centra. Vatrogasci su radili nešto sa svojom opremom. Podigao sam sve prozore. Počeo sam da vrištiti: ‚Zar ne znate da se ceo svet upravo izmenio?‘. Za mene je zaista bilo tako.“

U jednom trenutku, Džon se jako razboleo. Dok je bio u bolnici, doživeo je iskustvo bliske smrti.

„Bilo je nekako maglovito“, rekao je Džon, „ali se sećam da sam bio u sobi. Bio je mrak. Bio sam okružen mnoštvom drugih ljudi. Atmosfera je bila nalik velikom koktel partiju. Nije bilo buke, ni razgovora, ali sam mogao da osetim da ima mnogo ljudi koji nisu iz istog domena kao ja. Osetio sam da mogu da im se pridružim ili da ne moram to da učinim. Maglovito se sećam kako sam izabrao da to ne učinim. Bila je to interna odluka, nešto poput: ‚Ne želim da ostanem.‘.“

Džon je izabrao život. Ne samo njegov fizički nastavak, već i novi tip života.

„Nakon upoznavanja sa Anđelom smrti počnete da cenite mesto na kom ste bili ranije.“, rekao je Džon. „Prestao sam se stidim. Jesam. Otkrio sam da, ma koliko sam bio blizu umiranju, nisam želeo da umrem.“

„Džone“, pitao sam, „kako ti je SIDA i iskustvo bliske smrti pomoglo da prevaziđeš stid?“

„Sa kojom drugom nevoljom sam mogao da suočim, a koja bi predstavljala drugo putovanje kroz stid?“, odgovorio je. „Najbolji način odnošenja prema svojim strahovima jeste da ih poljubite u nos i oni nestanu. Iskustvo bliske smrti pomoglo mi je da shvatim da Oni – sa velikim O – nemaju više nikakvu moć nadanom. Svi znamo ko su Oni. Komšije i nastavnici i svi drugi ljudi koji s vremena na vreme izlaze iz podsvesti da mi sole pamet. Oni više ne postoje.

„Sve što želim jeste da živim u istini.“, dodao je.

„Džone, šta bi želeo da kažeš nekome ko se suočava sa stidom?“

„Reči poruge su u mom životu predstavljale čvrste, nepromenljive događaje. Šta radite sa čvrstim i nepromenljivim? Gradite na njemu.“

Džonova seansa sa Glenom Ditrih

Kao kanal, Glena Ditrih ulazi u trans u kom kroz nju govori svest drugog bića. Neki kanali su u potpunosti svesni svake reči koju kroz njih izgovori kanalisani entitet; drugi su imaju maglovitu predstavu u temi razgovora iako ne mogu da se sete tačnih reči. Suprotno tome, Glena se bukvalno ne seća tih razgovora. Nakon naših seansi interesovala se kako su prošle i o čemu je bilo reči. Pošto je veoma brižna osoba, uvek je želela da zna da li su bile od pomoći.

Odmah je jasno kad Glena počinje da kanališe. Njen glas lagano omekša, a kadenca, ton i dikcija se primetno menjaju. Ponekad, kao u slučaju seanse sa Džonom, prisutno je nekoliko duhovnih bića koja govore kroz nju.

„Došlo nas je troje, pošto i vas ima troje“, počeo je kanalisani entitet. „Ne spadamo u materijalni svet, već smo iz duhovnog carstva – koje vi smatrate područjem iza vela. Dvoje od nas nisu bili u materijalnom obliku poput vašeg. Mi smo iz anđeoskog carstva. Za vas ostajemo bezimeni, pošto sva naša imena ne mogu da se izgovore. Zato se u vašim umovima pojavljujemo kao boje u nejasnim oblicima i više u vidu osećanja.“

Divio sam se činjenici da trenutno razgovaramo sa anđelima. Kroz Glenu smo doprli kroz veo do duhovnog sveta. U glasu tog anđela bilo je ljubaznosti koja je tešila. Njegov pozdrav podsetio me da bića iz duhovnog sveta često komuniciraju sa nama putem osećanja i da medijumi često vide boje duhovnih bića i ljudske aure.

Bilo je uobičajeno da bestelesna bića tokom ovih seansi ne koriste imena. Svako biće, bilo fizičko ili ne, je energija. Izraz energetski potpis označava da svaka svest može da se identifikuje pomoću njene jedinstvene energije. Anđeli su mogli da prepoznaju Džona, Glenu i mene – kao i jedan drugog – pomoću te energije.

„Jedno od nas troje je doživelo mnogo inkarnacija.“, nastavio je anđeo. „I to biće će sada direktno da komunicira sa vama.“

„Da, u vašem svetu doživio sam 867 inkarnacija.“, rekao je drugi anđeo. „To su trenutci koje sam proveo u ljudskim telima. Bilo je bezbroj slučajeva kada sam odabrao da provedem vreme svoje inkarnacije u telima koja nisu ljudska. Istina, odabrao sam da budem vodič jednom od vas (Džonu) kada se inkarnirao. Bili smo zajedno mnogo puta u mnogim inkarnacijama. Bili smo sestre. Bili smo majka i ćerka. Bili smo neprijatelji koji su ubili jedan drugoga. I bili smo bliski prijatelji.

„Svaki put smo odlučili gde ćemo se sresti i u kojim okolnostima ćemo jedan drugom stvoriti prilike za prelepa razvojna iskustva. Mi smo zaista ono što se u vašem carstvu smatra srodnim dušama. Dve duše veoma slične vibracije – frekvencije na kojoj obojica imamo sličnu boju i zvuk.

„Želim da ti kažem da se ponosim i radujem zbog mnogih koraka koje si preduzeo u ovoj inkarnaciji. Mnoge si stvari dokazao i mnoge energije podigao na viši nivo. Bio sam uz tebe. Ponekad sam išao ispred, ohrabrujući te u vremenima koja si smatrao najmračnijima. Da, moja energija ti je poznata. Želim da se setiš, dragi, lepote svoje duše, neverovatne svetlosti koja može da uđe u tvoje srce. Teško je biti ta svetlost kada većina onih koji te okružuju želi samo tamu. Samo pravi iscelitelj, pravi mudrac, ostaje među onima koji nisu prosvetljeni. Uzmi srce i ostani hrabar.“

Meni je anđeo rekao: „Čuli smo tvoja pitanja ali želimo da nam ih postaviš jedno po jedno.“

„Hvala“, počeo sam. „Da li je Džon pre rođenja planirao da u ovom životu iskusi SIDU, i ako je tako, zašto?“ Pre početak seanse Džon i ja smo se složili da ćemo početi sa najvažnijim pitanjem. On je, poput mene, nestrpljivo čekao odgovor.

„Da, svakako.“ odgovorio je anđeo. „U ovom carstvu [duhovnom] nema snažnih energija koje ometaju napredak, koje ograničavaju mogućnost gledanja unapred. Međuvremena [periodi između inkarnacija] se provode u procenjivanju i planiranju onoga što duša smatra svojim sledećim korakom, sledećim nivoom ili platoom. Odgovor na vaše pitanje je da.

„Zaista, mi smo raspravljali o oslobađanju od genetskih roditelja i sistema ubeđenja grupe duša u kojoj se Džon smatrao delom porodice.“ (Kao što ćemo

uskoro saznati, anđeo je govorio o prošlom životu nekoga iz Džonove grupe duša. Tokom tog života inkarnirana ličnost je preduzela radnje zasnovane na strahu koje su prouzrokovale kompletan zaborav njenog porekla kao duše – nešto što nijedna duša iz Džonove grupe nije prethodno iskusila.) „Zaista, svi članovi grupe duša složili su se da će Džon poneti glavni teret i uprkos takozvanim ometanjima ili stvarima stvorenim iluzijom, bez obzira početi da sija, da će postati ta svetlost i početi da vidi i razume istinu o sebi.

„One duše koje su se okupile da pomognu jedna drugoj natopile su svoje ličnosti i doživljavanje Džona na način koji će da mu donose prepreke koje mora da prevaziđe kako bi mu njegova istina postala očigledna.“ (Kao što ćete videti iz dodatnog uvida medijuma Stejsi Vels o Džonovoj grupi duša koje su se prenatalno dogovorile da postide Džona i učine to delom njegovog životnog izazova.) „To je gotovo nalik trci sa preponama. Što više puta naiđeš na istu prepreku, lakše je preskočiš, propužeš ispod nje ili je zaobiđeš dok ona konačno ne postane nevažna. Kada Džon prestane da doživljava sebe kao manje važnog, manje voljenog, manje dostojanstvenog, manje svetog od ljudi koji ga okružuju, prepreke njegove ljudskosti će nestati.“

Ovim rečima anđeo je preneo primarnu svrhu životnih izazova: da nam pokažu kako naše misli i osećanja kreiraju našu stvarnost. Izazovi su ogledala koji nam pokazuju naša osećanja u vezi nas samih. U tom smislu, to su darovi. Mudrost nam dozvoljava da ih kao takve prepoznamo.

„Zaista“, objasnio je anđeo, „samo telo se koristi za osveščivanje, za obasjavanje onog dela koji zahteva isceljenje. A zbog tako jakog uticaja na njegovu porodicu, duša i ovo [duhovno] carstvo uvedeno je tako silovitim i moćnim metodom da bi svi mogli da imaju koristi od otkrivenih istina. Da je postavljena neka druga prepreka, pobeda ne bi bila tako velika.“

U tom trenutku smo dobili potvrdu da je Džon izričito planirao iskustvo SIDE ne samo u cilju sopstvenog razvoja, već i u cilju razvoja cele njegove grupe duša. Kao što su seanse sa drugim ispitanicima potvrdile, napredak koji mi kao ličnosti ostvarimo u ravni planete Zemlje širi se na naše pojedinačne duše i na svaku dušu u našoj grupi.

„Molim vas, možete li da mi kažete nešto više“ pitao sam, „o tome kako iskustvo SIDE pomaže Džonovom razvoju?“

„U pitanju je potreba da se sagledamo kakvi zaista jesmo“, odgovorio je anđeo, „i da verujemo u sopstvenu istinu i sopstveni identitet. To ima veze sa ubeđenjem da je sva ljubav zaslužena, da je безусловna ljubav zaslužena. Dok uključena grupa duša odašilje samo uslovnu ljubav koja treba da se iskusi na određeni način – kroz konformizam, kroz tradiciju - [Džonov] nonkonformizam navodi ih da povuku svoju ljubav. Na taj način formira se

Džonov stav o njemu samom: da on ne zaslužuje безусловnu ljubav, već da samo da bude voljen kad se ponaša na određeni način, kada izlazi u susret očekivanjima i odobravanju drugih. Dolazi do zbunjenosti i ličnost koja se formira u malom detetu postaje pocepana i razdvojena. U slučaju SIDE radi se o razdvajanju želje za безусловnom ljubavlju i ubeđenja da je osoba ne zaslužuje. Tako, do isceljenja dolazi i ono se završava u trenutku kad Džonova duša sine i Džonova ličnost vidi tu svetlost i poveruje da je to on sam.“

Anđeo je lepo izneo srž duhovnog razvoja na zemlji: ljubav prema sebi se raspiruje kad prestanemo da o sebi razmišljamo kao o ograničenima, defektnim ličnostima i umesto toga se setimo da smo transcendentalna bića. Prepoznavanje te unutarne svetlosti znači promenu naučenih obrazaca, a samim širenjem vidika, i fizičko zdravlje.

„Kako je Džonova duša planirala da ta svetlost sine i kako je znala da će se to dogoditi?“, pitao sam.

„Sve inkarnacije u vašem svetu“, odgovorio je anđeo, „dizajnirane su tako da prođu kroz niže nivoe tame. Postoji vibracija mržnje. Vibracija odvojenosti od Boga, vibracija neprihvatanja, vibracija straha – sve te stvari postoje u njoj kao skriveni nivoi frekvencije koju bismo mi izjednačili sa zvukom. Njihove efekat na ljudsko telo nije spoznatljiv, nije ga moguće videti i niti meriti.

„Vi koji se nalazite u tom carstvu verujete da ste to vi, da ste vi strah, da ste vi mržnja i neprihvatanje. I zato ste u stanju da ubijete jedan drugoga. Možete da se međusobno zlostavljate i iskorišćavate. Delujete na nižim frekvencijama. Kad duša uđe u telo, jasnoća većim delom nestaje i vi kao ljudsko biće počinjete da verujete da ste telo. Težite ka tome da se setite da ste duša. To je deo plana jer zaboravljanje božanskog porekla i prisećanje istine kroz mnoga iskušenja donosi veliku moć, učvršćuje ubeđenja i podiže frekvenciju na više nivoe.“

(Džon će o ovome kasnije reći: „Ja sam tražio upravo tu vrstu moći. Činio sam primetne korake ka tome da se približim biću za koje znam da se nalazi u meni. Iskustvo SIDE mi je donelo ubeđenje da je moje telo ugroženo, ali moja duša, moje biće i moja svest to nisu.“)

„Da li je ovo odgovor na vaše pitanje?“, upitao me anđeo.

„Da.“, rekao sam, mada sam ipak želeo da razumem kako je Džonova duša mogla da zna, ili zašto je osetila, da će njegov životni plan doneti takav ogroman napredak. „Da li su u Džonovom životu planirani posebni događaji koji će dozvoliti svetlosti njegove duše da sine i njegovoj ličnosti da je prepozna?“

„[Duša] je utisnula mnoge događaje i iskustva kojih se on možda seća ili ne seća kao sinhrono povezanih sa otvaranjem njegove svesti za tu svetlost.“,

odgovorio je anđeo. „To je postepen proces. Ljudsko telo vibrira na veoma niskim frekvencijama. Otkrivanje istine počinje na višim frekvencijama. Telo nije sposobno da se brzo prilagodi višim frekvencijama. Zato ljudi sebi dozvoljavaju samo kratke upade na više frekvencije i na taj način navikavaju telo malo po malo, omogućavajući svojim ćelijama da akumuliraju svetlost i veoma postepeno pređu na više frekvencije.“

Anđeo mi je pomagao da razumem kako fizička bolest stimuliše duhovno isceljivanje. Uprkos tome, pitao sam se zašto bi takvo isceljenje uopšte bilo potrebno. „Stid koji Džon pokušava da isceli – ubeđenje da ne zaslužuje bezuslovnu ljubav – odakle je prvobitno potekao? Kako je stvoren?“, pitao sam.

„Unutar krvne linije u grupi duša, stvoren je unutar pojedinca koji je bio deo organizovane verske zajednice. Bio je to veliki crkveni velikodostojnik. Ličnost te individue bila je podvrgnuta proračunatoj neravnoteži. Prilikom manifestacije u ljudskom telu, ta neravnoteža postala je mentalna bolest ispunjena mnogim strahovima. Dok je taj predak delovao na osnovu svojih strahova, oni su postali veoma moćno ukorenjeni, ne samo u njegovom telu, već i u telu njegovih potomaka.“

Tokom drugih seansi sam naučio da akcija na fizičkom planu konkretizuje emociju, čineći je dubljim delom našeg bića. Iz tog razloga su sledeće inkarnacije često namenjene isceljivanju. Ono što je stvoreno na fizičkom nivou se najspremnije isceljuje na istom.

„Bio je to proračunat pad u tamu“, nastavio je anđeo, „u vibraciju tako nisku da je ova grupa duša nikad ranije nije iskusila. Tako je u tom eksperimentu, genetski putem DNK, ovaj kôd [energija straha] preneti i on zaista postao dalekosežan kôd koji su usvojile mnoge druge grupe duša, videvši da je korisno da siđu u niže nivoe frekvencije.“ Anđeo je govorio o želji duša da iskuse suprotnost u cilju dolaženja do dublje samospoznaje. „Što je veća udaljenost bića od njegove stvarne suštine, to ono tamnije postaje i njegova frekvencija je niža.

„Kako grupa duša kroz inkarnacije napreduje kroz ovu sumornu i tešku energiju, ona se čisti. Ona ponovo spoznaje svetlost, istinu. Njena svest se stabilizuje. Kada konačno napuste mučan krug reinkarnacija i pređu u druga carstva, ta bića nose sa sobom znanje da su potekla iz svetlosti. Da li je to odgovor na vaše pitanje?“

„Da, hvala.“, odgovorio sam. „To zvuči kao da su duše u Džonovoj grupi pitale Džona da bude nosilac SIDE i da se on složio, a da su se druge inkarnirale u njegovom okruženju kako bi ga osuđivale, odbacivale i uskraćivale mu bezuslovnu ljubav. Da li je to tačno?“

„To je tačno.“, odgovorio je anđeo.

„To izgleda kao riskantan plan, jer je Džon mogao da usvoji ubeđenja svoje okoline i da on u stvari nije vredan bezuslovne ljubavi.“

„Da, u mnogim inkarnacijama je to i učinio. To je put do isceljenja njegove duše.“

„Da li grupa duša nastavlja sa sprovođenjem tog plana dok inkarnacije u kojoj individua zaključuje da jeste vredna bezuslovne ljubavi?“

„To je tačno.“

Sad smo došli do bezvremenog problema ljudske patnje. Nisam želeo da se anđeo oseti izazvanim mojim sledećim pitanjem, ali moja sopstvena patnja je tokom života povremeno bila tako duboka da sam jednostavno morao da shvatim njenu neophodnost. Moja potreba za razumevanjem me u mnogome podstakla da postavim ovu seansu.

„Zašto se to radi na taj način?“, upitao sam. „Zašto ne stvoriti udoban život sa mnogo bezuslovne ljubavi? Zar to ne bi bio lakši način da neko nauči da je zaslužuje?“

„Ravnoteža se postiže tako što ćemo iskusiti i svetlost i tamu.“, rekao je anđeo.

„Sve individue koje se inkarniraju u vaše carstvo u nekim inkarnacijama iskuse i jedno i drugo. Neko može da odabere da bude pojedinac koji će da uništi čitavu populaciju ljudi. Neko može da izabere da zlostavlja decu. Sve te stvari stvaraju nivoe učenja i spoznaje. Ovo je istinski carstvo u kom postoji polaritet između dobra i zla. Pronalaženje ravnoteže između svetlosti i tame, dobra i zla, odvodi vas iz tog carstva, uklanja vam osećanje dvojnosti i umesto toga u vama stvara veru u Sve što Postoji.“ Anđeo je govorio o božanskoj prirodi i jedinstvu svega što postoji u kosmosu.

„Da li to znači da je Džonova grupa duša isceljivala stid pomoću prijatnih inkarnacija punih ljubavi i izazovnijih poput iskustva sa SIDOM?“

„To je tačno,“ rekao je anđeo. Balansiranje u procesu planiranja života zvučalo je utešno.

„Ranije ste spomenuli nižu frekvenciju.“ rekao je Džon, postavljajući sada svoje prvo pitanje. „Kako mogu da je povećam?“

„Tebi ću, Džone, reći da je najviša frekvencija u svemiru frekvencija ljubavi. Tajna je u tome da održavaš tu frekvenciju u sebi što je duže moguće i kada god je to moguće.“

„Šta biste rekli osobi sa SIDOM“, upitao sam „koja pokušava da razume dublje duhovno značenje?“

„Ostanite otvorenog srca.“, rekao je anđeo nežno. „Sledite samo ono što dolazi iz srca i na taj način omogućićete mnoga isceljenja na nivoima koji nadilaze vaše razumevanje.“

Slične reči čuću od Duha tokom mnogih sledećih seansi. Kad zatvorimo srca, blokiramo energije – primarno energiju ljubavi – i sprečavamo je da nas isceljuje. Iz tog razloga emocionalno stvrđnjavanje srca vodi njegovom fizičkom stvrđnjavanju.

„Zašto duše iz Džonove grupe“, upitao sam, „odabrale baš njega za iskustvo SIDE?“

„Na njega je bio red.“, rekao nam je anđeo.

„Radi se samo o tome da je bio njegov red?“

„Da.“

„Šta je još važno da razumemo o tom iskustvu?“

„To je kuga vašeg vremena“, odgovorio je anđeo „koja ukazuje na obrazac mržnje prema sebi u ljudskom društvu, kulminaciju stoletnog i generacijskog odmicanja od Duha, od svetlosti i verovanja u sebe kao u telo, odvojeno od Svega Što Postoji.“

„Da li je onda tačna izreka da SIDA isceljuje čovečanstvo?“

„To je tačno.“, rekao je anđeo.

~

Iako Džonova seansa nije bila prva u kojoj sam učestvovao, i mada sam već čuo kako Duh potvrđuje da su drugi ispitanici izabrali i planirali svoje životne izazove, ipak sam bio zapanjen onim što nam je bilo rečeno. Džon je izabrao iskustvo SIDE – i saznali smo zašto. Pitao sam se koliko ljudi sa SIDOM, ili bilo kojom drugom bolešću, smatra svoje stanje kaznom od Boga ili univerzuma, ili u najboljem slučaju oblikom besmislene patnje. Razgovor sa anđelima jasno je pokazao da, iako bolno, Džonovo iskustvo ima duboko značenje. U stvari, ono je transformišuće.

Džon je seansu opisao kao prosvetljujući događaj. „Shvatio sam da u meni ima mnogo više dobrote nego što sam želeo da priznam. Sad jače osećam svrhu nego što sam je osećao godinama.“ Takođe je rekao da njegova duša podstiče promene njegove ličnosti kao što krojač popravlja odelo. „Oznake kredom nestaju, a odevni predmet postaje uobličeni. Duša je moj najčistiji mogući oblik.“

Uvid Stejsi Vels za Džona

Iako o njoj govorim kao o medijumu, Stejsi Vels, poput Glene, ima sposobnost kanalisanja. Povremeno njen duhovni vodič govori kroz nju, a ona se samo mutno seća onoga što je rečeno. U drugim slučajevima, njena svest ostaje prisutna i ona može da ponovi ono što on kaže ili da opiše vizualizovane slike ili senzacije.

Kao što sam objasnio u Uvodu, Stejsi ima neverovatnu sposobnost da vidi i čuje sesije prenatalnog planiranja. Često sam osećao da sam prenesen u drugi svet, da mogu da ispružim ruku i gotovo dodirnem prisutne duše. Svedočenje ovim razgovorima predstavlja pravi dar od strane Duha. Stejsi i meni, a naposljetku i svima koji čitaju ove reči, pružena je prilika da zavirimo u drugu dimenziju i posve ličan proces koji se u njoj odvijao. U njemu su duše razgovarale o svojim najintimnijim nadama po pitanju sopstvenog razvoja i, povremeno otvoreno priznavale razočarenja iz bivših života. Stejsin vodič nije mogao da nam prezentuje ove informacije bez pristanka duša koje su učestvovala u procesu planiranja. Sada im zahvaljujem na njihovoj otvorenosti i tome što su nas učinile delom tako intimnog iskustva.

Vremenom je postalo jasno da je Stejsin duhovni vodič biće na viskom nivou razvoja. Bila mi je čast da saradujem sa njim. Pošto je odabrao da se Stejsi predstavi u obliku muškarca, koristim zamenice za muški rod.

„Vidim prenatalni razgovor između Džona i njegovog oca.“, počela je Stejsi. „Ove dve individue iskazale su jedna drugoj veliku ljubav. Obojicu ih vidim kao duše ali one u mnogome nalikuju telima koja one nastanjuju u ovim životima. Otac mu govori koliko ga voli. Očigledno da je Džon već odlučio da iskusi homoseksualnost. Govori se o iskustvu teške bolesti koja čak može da bude fatalna. Te stvari su već odlučene.“

Iako sam pre toga radio sa Stejsi, ponovo sam bio zapanjen dok je ponavljala razgovor od reči do reči:

Džonov otac: Neću da te postidim.

Džon: Moram to [reči pogrde] da iskusim. Trebam da čujem kako ih izgovaraš kako bi mi pomogao da se pronađem. Stid će ojačati moju volju i dati mi hrabrost koja mi je potrebna da se suočim sa svojom sudbinom.

Džonov otac: Dobro onda, pristajem da to uradim jer te volim. [Džonova majka se nalazi pored njegovog oca. Njegov otac poseže i privlači je k sebi.] Takođe pristajemo da te štitimo.

Džonova majka: Pristajem da te volim i brinem o tebi, da bdim nad tobom tokom tvog života. Postoji mogućnost da te odbacim. To će mi veoma teško pasti; ipak, prihvaćću taj izazov zbog tebe.

„Prethodni životi ticali su se pokušaja postizanja emotivne i finansijske nezavisnosti.“, nastavila je Stejsi. „Džon je proveo četiri života zaredom u

velikom siromaštvu, a jedan od njih odvijao se u zemlji Trećeg sveta. U njegovom stalnom stremljenju da se uzdigne do svog izazova, da stvori snažno i moćno osećanje sepstva, sklopio je dogovor sa svojim roditeljima i određenim drugim individuama da ga psihološki dotuku kako bi bio prisiljen da nađe snagu u sebi i izgradi sopstveni karakter.“

Stejsi je opisala klasičan životni plan učenja kroz suprotnosti. U sklopu takvog plana, individua pre rođenja bira da iskusi nedostatak onoga što on ili ona želi da razume i ceni. Komentarišući Stejsin uvid, Džon mi je kasnije rekao: „Verujem da sam odabrao potpuno suprotan način života od onoga koji zapravo želim [u sadašnjem trenutku, kao ličnost] kako bih spoznao saosećanje drugih ljudi.“. Veći deo svog života, rekao je, svoju patnju je smatrao kaznom za okrutnost prema drugim ljudima u prošlim životima. Sada zna da to nije tačno.

„Primam još nešto“, rekla je Stejsi. „Džon je izabrao ovo vreme da se otelovi kako bi iskusio revoluciju svesti i seksualnu revoluciju. Želeo je da živi u ovom vremenu, kao deo ove generacije, da bi mogao da iskusi oboje.

„Takođe, tokom prošlih života nije mogao da se dobro kontroliše u romantičnim vezama, pa čak ni u odnosima sa svojom porodicom. Još uvek radi na tom problemu u sadašnjem životu. Planirao je da dobije virus SIDE od nekoga kog je trebalo bolje da upozna pre odluke da bude sa njim i putem rizičnog ponašanja, a oba slučaja izražavaju nedostatak samodiscipline.“ Džon mi je kasnije rekao da je Stejsi pogodila pravo u cilj i da su mu „samokontrola i samodisciplina prilično strane“.

„Sada na seansi Džonovog prenatalnog planiranja vidim osobu koja mu je bila nastavnik.“, rekla je Stejsi. „Ona je samu sebe identifikovala kao umetnicu. U sadašnjem životu kao njegova nastavnica, ona radi na osnaživanju svojih agresivnijih karakteristika kako bi uravnotežila umetnički temperament. U sebi je razvijala mušku energiju i dozvoljavala njeno ispoljavanje. Šta god da mu je rekla [što ga je postidelo] bilo je kroz njen sopstveni filter. Ona je bila savršena osoba za ovaj sporazum. Džon je nju poznao iz drugih veoma davno prošlih života, koji su se odvijali u trećem ili četvrtom veku naše ere.“

Stejsine reči su me podsetile da naša duša traži uravnoteženje u svim stvarima, uključujući i ispoljavanje muških i ženskih energija. Neki ljudi koje sam intervjuisao su u prethodnim inkarnacijama imali poteškoća sa izražavanjem bilo muške ili ženske energije. Sledeći život isplanirali su tako da vežbaju ovu veštinu.

„Ima li još nekih razgovora sa ljudima koji su postideli Džona?“, pitao sam Stejsi.

„Rečeno mi je da Džonovi školski drugovi nisu srodne duše u smislu da je sa njima postigao dogovor na nivou duše.“, odgovorila je, ponavljajući reči svog vodiča. „Ali su ih njihovi vodiči naveli da govore stvari. Njihovi vodiči funkcionisali su u skladu sa Džonovim. Date su im rečenice koje su trebali da izbrbljaju. Upravo sam pitala da li je tako bilo svaki put kad se to dogodilo i rečeno mi je ‚Da, tako je bilo svaki put i oni se verovatno toga ne sećaju‘.“

Ova informacija me iznenadila. Još nisam čuo da su duhovni vodiči vršili uticaj na ono što ljudi govore. Uprkos tome, to je odgovaralo sa drugim seansama u kojima sam naučio da naši vodiči marljivo rade na obezbeđivanju iskustava koja smo planirali pre rođenja, čak i kada su ona bolna. Iako je možda neprijatna ili teška za razumevanje iz perspektive ličnosti, ova ideja dobija posve drugačije značenje sa stanovišta duše. Kao duša, mi znamo da je život drama koja se odvija na pozornici zvanj Zemlja i da može trajno da nas povredi toliko koliko rečenice jednog glumca povređuju drugog.

Pitao sam se ko je još u Džonovom životu možda pristao da ga postidi. „Šta je sa romantičnim partnerima?“, upitao sam.

Stejsi je napravila pauzu dok je prelazila na drugi deo sesije prenatalnog planiranja, razgovor između Džona i muškarca koji je bio njegov partner u ranijem periodu ovog života.

Muškarac: Ne želim to da uradim. Ne želim da se odnosim prema tebi na taj način.

Džon: Ali ja to želim. Želim da izrekneš određene rečenice. Želim da zauzmeš određeni stav koji će me motivisati. Ja to želim.

„Džon želi da se uzdigne iznad ovih tvrdnji jer su to stvari koje je mislio o sebi tokom prethodnih života.“, objasnila je Sejsi.

Džon: Volim te toliko da ću ti oprostiti. Neću to poneti u srcu kad ovaj moj život prestane. Neću te kriviti i neće nastati nova karma koja bi od nas zahtevala još jednu vezu u nekom drugom životu u kojoj bih radio na opraštanju.

Muškarac: Takve izjave i takvo ponašanje je detinjasto. [Pauza dok razmatra Džonov zahtev.] Pristaću na to što tražiš, ali među nama mora da postoji ljubav. Moramo da iskusimo ljubav.

*Kasnije, Džon mi je rekao: „I jesmo. Iskusili smo ljubav.“
„Vidim promenu ljudi.“, nastavila je Stejsi. „Ovaj muškarac se okreće i odlazi sa drugima. Vode me na sastanak na kom će se on dogovoriti da od nekoga dobije HIV. On razgovara sa grupom duša koje će se sve razboleti od iste bolesti. Oni govore da će, pored njihovih individualnih lekcija koje će način naučiti iz ovog iskustva, pristaju da to učine kako bi naučili svoje roditelje važnoj lekciji o toleranciji i безусловnoj ljubavi. Za ovu grupu duša to prevazilazi lične probleme i prelazi u nešto veće. Vidim kako se ovaj muškarac okreće Džonu.*

Muškarac: Ovo pitanje je veće od svake lične dobrobiti koja može da proizađe iz ugovaranja ove bolesti. Možemo da naučimo naše starije, iskažemo im čast i pružimo im vrednu priliku da dožive iskustvo, uče i razvijaju se.

Džon: Slažem se, ali ja takođe treba to da iskusim kao deo mog otpora prema promeni i da bih na romantičnom planu naučio da više koristim inteligenciju i postupam mudro.“

Sad shvatam veličinu poduhvata Džonove grupe duša. Radile su za dobrobit masa. Namera im je bila da služe čovečanstvu tako što će povećati toleranciju u svetu. Poneće teret društvene osude da bi oni koji im sude mogli umesto toga da odaberu da se izraze i spoznaju sami sebe kao безусловnu ljubav.

Stejsi i njen vodič pružili su jasnu sliku toga kako i zašto duša pre rođenja može da planira obolevanje od SIDE. Ali šta je sa pojedincima koji su oboleli od SIDE bez prenatalnog plana? Koja je uloga duše u tim slučajevima, ako uopšte postoji?

„Imala sam prijatelja koji je umro od SIDE, a da nije to planirao za ovaj život.“, rekla je Stejsi u znak odgovora. „On je tako izabrao.“

„Izabrao na nivou duše ili na nivou ličnosti?“, upitao sam.

„Na nivou duše. Ali izabrao je dok se nalazio u fizičkom telu.“

„Dakle duša je želela da povuče svoju energiju iz te inkarnacije?“

„Da.“

„Zašto?“

„Moj prijatelj se osećao nevoljenim i tako je bilo od rođenja. Nije želeo da počini samoubistvo u smislu da sam sebe ubije. Želeo je da to uradi na taj način jer bi mu to obezbedilo mnogo ljubavi i pažnje tokom perioda bolovanja. Njegovo više sepstvo [duša] pristala je da uradi to što je osećala njegova ličnost. Njegova ličnost je bila tako ispunjena tugom, nedostatkom

opraštanja i kajanjem. Bio je to najjednostavniji način da duša napusti ovaj život.“

„Kako duša podstiče ličnost da dobije SIDU?“ upitao sam.

„Postojala su unapred postavljena ponašanja koja su dovela do lake prilike za odnos sa velikim brojem partnera.“, odgovorila je Stejsi.

Još uvek nisam mogao da shvatim kako je to moglo da se desi.

„Ali to zvuči kao da je duša imala kontrolu nad tim da li će duša dobiti SIDU. Kako bi duša mogla to da kontroliše?“

„Kada noću spavamo, mnogo radimo na nivou duše. Ta odluka je donesena kada je on spavao.“

„Drugim rečima, ličnost tokom noći prelazi u astralno telo, sastaje se sa dušom i dogovore se da u budnom stanju uradi nešto kako bi dobila SIDU?“

Izraz astralno telo koristi se za opisivanje naše pojave u duhu. To je doslovan opis: naša astralna tela su načinjena od svetlosti.

„Da.“, rekla je.

„Stejsi, mimo onoga što smo raspravljali sa Džonom, koji su glavni razlozi zbog kojih duše planiraju da tokom života iskuse teške bolesti?“

Iznenada se Stejsin govor usporio i postao promišljen. Po prvi put tokom ove seanse ona je kanališući citirala svog duhovnog vodiča. Kao da je znao da smo došli do kraja uvoda i želeo da podeli svoje zaključne primedbe.

„Postoje mnogi [razlozi], uključujući i nipodaštavanje sebe i sebičnost.“, rekao je. „Ozbiljne bolesti mogu da služe pravljenju velikih modifikacija unutar bića i njegovog sistema verovanja, vrednosti i sudova. U nekim trenucima to predstavlja karmičko uravnoteženje.“

„Šta biste vi želeli da kažete ljudima koji su bolesni, koji brinu o nekome ko je bolestan ili pokušavaju da razumeju dublje duhovno značenje?“, upitao sam.

„Koristite puno ljubavi. I podsetiću vaše čitaoce da iako je bolest ili briga o bolesnima možda opterećujuća, to je stepenica ka nečem drugom. To je prečka na merdevinama razvoja.“

~

Džon je napravio briljantan životni plan. Poput svih duša, Džon je imao izbor da se inkarnira bilo kada i bilo gde. Izabrao je mesto i istorijski period u kom je stid u društvu odražavao stid u njegovom srcu. Izabравši Jug u vreme velike rasne netolerancije, dizajnirao je život koji će roditi duboko razumevanje stida – i konačno njegovo duboko isceljenje.

Stid u svetu oko Džona odražavao mu je stid u njegovoj ličnoj vezi. Nije mogao da isplanira izazovnije okolnosti. Izabrao je mali grad u kome bi anonimnost bila nemoguća, zahtevajući tako od njega da prikrije svoju seksualnost. Okružio se pripadnicima verskih zajednica koji nisu prihvatili njegovu pravu

prirodu. Izabrao je roditelje – članove svoje grupe duša – koji će ga aktivno i snažno osuđivati. Tim izazovima dodao je možda nasramniju bolest našeg doba: SIDU. Džon nije oslikao platno svog života utešnim bojama. Hrabro je izabrao smeđe, vibrantne i često oštre boje da naslika dramatičnu sliku koja će ga ponovno probuditi u svoj lepoti njegove duše.

Džonovi roditelji nisu ništa manje lepi od njega. Sa oklevanjem su odigrali uloge koje je od njih zatražio i za njih napisao, pri čemu im je jedina motivacija bila ljubav. Ista ljubav nagnala je bivšeg romantičnog partnera da prihvati jednako dramatičnu ulogu. Zaista, prihvatio je ulogu samo pod uslovom da on i Džon iskuse ljubav. Duše Džonovog netolerantnog oca, majke koja ga je osuđivala i partnera koji ga je postideo jesu ljubav. Iz tog razloga je Džonova rasprava sa njima tokom sesije prenatalnog planiranja bila usredsređena na ljubav kao na motivaciju i kao na iskustvo. Kad se Džon konačno ponovo sjedini sa njima u duhu, zahvaliće im za uloge koje su igrali.

Duh je ljubav. Kosmos je ljubav. Mi smo ljubav. Kada pogledamo iza granica ličnosti u večne duše koje žive u nama, sećamo se ko smo zaista. Privremeni gubitak tog identiteta i njegovo posledično ponovno otkrivanje pruža duši dublju samospoznaju i samopoštovanje. Duša ovu vrstu oštrog kontrasta ne može da postigne niti razume bez fizičke inkarnacije. Na nivou ličnosti, ponovno otkrivanje sebe kao ljubavi rezultuje fizičkim i emotivnim isceljenjem koje je Džon počeo da spoznaje.

Ovo iskustvo donelo je dobrobit čitavoj grupi duša. Po završetku ovog života, Džon će se vratiti svojoj grupi duša sa bogatstvom osećajnog saznanja o stidu, posebno o tome kako on stoji u suprotnosti sa veličanstvenošću duše. Džon će tu mudrost podeliti sa svima u svojoj grupi. Ona će postati njihov deo i oni će zajedno napredovati na razvojnoj spirali. Patnja koju Džon izdržava za vreme svog boravka na Zemlji je prolazna; on i njegova grupa duša će steći mudrost za večnost.

Samoopraštanje je kamen temeljac Džonovog isceljenja u ovom životu. Drugima mora da oprostí zbog njihove netolerancije, ali veći izazov predstavlja opraštanje sebi zbog toga što je verovao da je ono što su drugi rekli njemu o njemu istina. Kad je Džon saznao da je HIV pozitivan, osetio je da je zaslužio bolest. Dubina njegovog stida bila je tolika. Tek putem iskustva bliske smrti shvatio je da želi i zasluži da živi. Pre tog iskustva, Džon je bio daleko od bilo kakve svesti o svojoj unutaršnjoj vrednosti. Kontrast između tame i života kome se vratio pokrenuo je prisećanje. Više ga nisu definisale grube reči njegovog oca, osude nastavnika ili školskih drugova, niti stid izazvan ponašanjem bivših partnera. Više ga nije definisala SIDA. Isceljujuće putovanje znači prisećanje. Džon se probudio iz svog susreta sa duhovnim

životom sa unutaršnjim, intuitivnim sećanjem na svoju nemerljivu vrednost. Tek hrabro prigrlivši tamu možemo da razumemo i u potpunosti cenimo svetlost.

Veći deo tame koju iskusimo na fizičkom planu predstavlja rezultat našeg verovanja u odvojenost. Verujemo da smo pojedinci, da se razlikujemo i da smo odvojeni jedan od drugog i od Duha. Verujemo, kao što je anđeo rekao, da smo naša fizička tela. Ubedljivost ove iluzije koju pruža fizička inkarnacija nam je neophodna da bi nam omogućila bogate lekcije o duhovnom rastu. Da nemamo percepciju odvojenosti, životu bi nedostajala težina koja mu omogućava da nam bude učitelj, a nama bi nedostajala motivacija koja nam je potreban da bismo bili učenici.

Iskusivši SIDU, Džon nam svima pruža priliku da dozvolimo našem istinskom sepstvu da izbije na površinu. Ovaj dar ponudili su i mnogi drugi koje smo najstrože osuđivali. Alkoholičar, zavisnik od droge, osoba zaražena HIV virusom – svako nas je počastio prilikom da prevaziđemo osudu ličnosti i postanemo živi izraz tolerancije i saosećanja. Džon i drugi članovi njegove grupe duša delimično planirali su životni izazov SIDE da društvo pouče ovim božanskim vrlinama. Umesto da ih osuđujemo, pre bismo mogli da zahvalimo takvim pojedincima na tome što nas podučavaju. Iskustvo SIDE ili bilo kog drugog životnog cilja u svrhu podučavanja drugih je gest nesebičnosti. U nekim slučajevima to može biti ravnoteža sa sebičnošću iz prošlih života. U svim slučajevima to je izraz ljubavi.

Izražavanje ljubavi u trenutku kada je naša prava priroda sakrivena od nas – prema našem sopstvenom planu – predstavlja fundamentalni životni zadatak. Kad shvatimo da ličnost predstavlja privremeni ogrtač, prihvatamo taj izazov i budimo se iz samoizazvane amnezije. Džon je odmaknuo taj ogrtač da bi ispod njega otkrio večnu dušu punu beskrajne ljubavi.

POPUP DŽONA; DORIS JE ISKUSILA katastrofalnu bolest – rak dojke. Iako je njihova bolest različita, njeno poreklo i uloga u ličnom razvoju ličnosti su isti. Kao što ćete videti, Dorisin rak ponikao je u njenim mislima i osećanjima prema sebi, baš kao što je Džonova bolest nastala iz njegovih. Fizička bolest je tako otkrila njihove aspekte kojima je bilo potrebno isceljenje.

Dok pišem Dorisinu priču, prošlo je samo nekoliko dana otkako mi je bliska prijateljica saopštila da ima rak dojke. Ta vest me zaprepastila: moja prijateljica je, otkad je znam, bila savršenog zdravlja. Iako je njena prognoza povoljna, trenutno se oseća veoma loše zbog hemoterapije. Odjednom je moja želja da razumem zašto se takve stvari dešavaju još veća nego obično. Mogu li da otkrijem nešto – bilo šta – što će pomoći mojoj prijateljici i ostalima koji se

nalaze u sličnoj situaciji? Zašto su se moja prijateljica i Doris susrele sa ovim izazovom? Da li je Doris, poput Džona, izabrala prenatalno iskustvo teške bolesti? Ako je tako, zašto? Ako nije, može li Dorisin prenatalni plan da objasni zašto je dobila rak dojke i kako Doris može da se razvije zbog toga?

Dorisina priča

„Mogla je da vas dodirne veoma nežno, a zatim poput munje da vas udari tako snažno da vam slomi vrat.“

Ovako je Doris opisala svoju majku, alkoholičarku.

Ključni incident sa njenom majkom dogodio se kad je Doris imala šesnaest godina. Neiskusni i znatiželjni, Doris i njeni prijatelji nabavili su pakovanje kondoma. Odneli su ih u Dorisinu spavaću sobu, gde su ih gledali i igrali se sa njima. Konačno su odložili pakovanje u Dorisin pisaci sto i zaboravili na njega.

Nekoliko dana kasnije, Doris je došla kući iz škole zatekavši majku, pijanu, u svojoj sobi. „Izbacila je svu odeću iz mog ormara.“ rekla je Doris. „Pet od mojih šest fijoka bilo je na podu. Stajala je veoma dramatično sa rukom na poslednjoj fijoci. Izvukla ju je, polomila, podigla pakovanje i rekla „Šta je ovo, kurvo?“ Nedeljama kasnije Majka je nazivala Doris „kurvom“ i „droljom“.

„Mislila sam da je verovatno u pravu.“, tužno je rekla Doris. „Još uvek sam bila devica, ali sam izašla i vrlo klinički se rešila svoje nevinosti, osećajući kako je ne zaslužujem. Nakon toga sam primila k srcu ideju da je seks jedino za šta vredim.“

Doris je usvojila i druge uvredljive komentare svoje majke. „Iako je prema sopstvenom opisu u mladosti nalikovala „Doli Parton“, nije bila predebela. Uprkos tome, kad joj je majka rekla da je debela i neprivlačna, Doris joj je poverovala. Doris takođe pamti da je, dok se spremala za odlazak na koledž, majka upitala: „Želiš li na operaciju smanjenja grudi pre nego što odeš? Tada nećeš izgledati toliko nakazno.“

„Nikad niste znali šta će sledeće da uradi.“, dodala je.

Doris se seća osećanja odvojenosti od svoje porodice koja nije nastala samo kao rezultat verbalnog zlostavljanja od strane njene majke, već i zbog toga što je njena porodica bila jevrejska.

„Uvek sam se osećala kao da sam ušla u pogrešan autobus. Imala sam osećanje da ne pripadam toj veri.“

Dok sam slušao njene reči, zbunila me njena dečija reakcija. Zašto bi mlada devojka osećala takvo nepripadanje jedinog veri kojoj je ikada bila izložena? Doris nije pomenula da su joj jevrejska ubeđenja ili običaji bili nametnuti. Neočekivano ću uskoro otkriti odgovor.

Doris je primila prvu dijagnozu raka dojke u srednjim tridesetim godinama. „Otišla sam u kuhinju u kojoj je stajala moja cimerka.“, seća se. „Pogledala sam je i rekla ,Imam rak.‘. Ispustila je čašu u sudoperu i razbila je. Zatim mi je pritrčala i zagrlila me. Nijedna od nas nije mogla da poveruje u to.“

„Znala sam da ne umirem.“ dodala je iznoseći činjenicu. Zapitao sam se kako je mogla da bude tako sigurna. To će, takođe, uskoro biti otkriveno.

Doris se podvrgla terapiji zračenjem i vađenju čvorova. Tokom operacije šalila se sa lekarom. Zamolila je hirurško osoblje da pusti određenu radio stanicu da bi mogla da čuje svoje omiljene rok bendove.

Nakon operacije, Doris je mislila da je rak njena prošlost. Dvanaest godina kasnije dijagnostikovao joj je rak obe dojke.

„Još uvek se nisam suočila sa sopstvenim osećanjima o sebi i pitanjem seksualnosti uopšte.“, primetila je Doris. „Još uvek sam imala veoma jake napade samoosušivanja. Bila sam uspešan autor. Putovala sam posvuda. Ali uvek je u meni bio pristan mali glas...“

Lekari su joj saopštili da situacija zahteva obostranu mastektomiju. Puno značenje njihovih reči pogodilo ju je nakon nekoliko dana.

„Doživela sam šok“, rekla je iskreno. „Iznenada su se u mojoj svesti pojavile reči ,Odesći će ti grudi.‘. Uspaničila sam se i zaplakala.“

Uprkos strahovima vezanim za sopstveno zdravlje, Doris je pokušala da teši druge po pitanju njihovog.

„Imala sam običaj da sednem [u čekaonici kod lekara] pored onoga ko je bio najnervozniji. Jednoj devojci sam rekla: ,Ćao, šta je tebi?‘ Pogledala me kao da imam tri glave i reka: ,Imam rak.‘ rekla sam: ,I ja. Kakvog je tvoj ukusa?‘ Spustila je gard i dobila volju da priča.“

Nakon obostrane mastektomije, Doris je osetila olakšanje. „Bilo mi je toliko drago što je gotovo jer više neću morati da brinem. Neću zadržavati dah svaki put kad idem na mamogram.“

„Plášila sam se da pogledam u ,nove devojke‘. Moj muž je rekao: ,Dušo, izgledaš kao devojčica. Sve je ok.‘ Mnogo bolje pristaju mojoj građi. Gubitak grudi uklonio je par deformišućih naočara sa mojih očiju i mogla sam da sagledam sebe sa realne tačke gledišta. Sva moja mentalna muka je nestala.“

Dorisina osećanja prema sebi još su se više izmenila kada je saznala koliko ljudi se molilo za nju. Mnogi su joj uputili reči ljubavi i podrške, govoreći kako ih je inspirisala.

„Bio je to neboriv dokaz toga koliko sam učinila, koliko života sam dotaknula.“, rekla je radosno. „Više nisam mogla da poričem da sam dobra i brižna osoba koja je svetu donela ogromnu promenu.

„Za mene je to bio krešendo, ali tako ne mora biti za sve ostale.“

Doris sada može da vidi i druge načine na koje joj je bolest donela razvoj i isceljenje. „Nisam se osećala prijatno u vezi ženske moći. Nisam joj verovala, jednostavno nisam verovala ženama. Nikad nisam naučila kako da igram manipulativne ženske igre – mrzim ih – ili da volim veličanstvenu odeću. Mrzim šminku. Ukoliko odem u kupatilo, neću popravljati puder i karmin. Ali [tokom bolesti] morala sam da tražim podršku od drugih žena. Počela sam stvarno da poštujem to od čega smo napravljene.“

„Doris,“ upitao sam, „šta si naučila o tome ko si?“

„Ja sam jedan tvrd orah sa izvorom saosećanja za ljudske nevolje. Volim što sam ljudsko biće. Dobro naslućujem ljudsko iskustvo i dobro ga koristim. Zahvalna sam što ću moći da to koristim da ispružim ruku ka drugim ženama i kažem: ‚Hajde, pređi taj most.‘

„Nikada se nisam osećala kao žrtva raka. Nikada nisam osećala kao da mi je to učinjeno. Osećala sam kao da sam to izabrala, uvek. Uvek sam tražila dar.“

„Doris, šta bi želela da kažeš nekome ko ima rak dojke?“

„Kad ljudima opisujem moju obostranu mastektomiju i rekonstrukciju, kažem da je to bila sjajna operacija. Šest sati, - tri za demoliranje i još tri za opravku karoserije. Kada čuje taj opis, većina ljudi počne da se smeje. Okreni na šalu. Igraj se time. Pleši sa time. Niko ne kaže da iz toga treba da iscedi i poslednju kap nesreće.“

~

Delimično sam odabrao da razgovaram sa Doris jer je jasnovida putem sluha; nadao sam se da će pribaviti informacije o sopstvenom prenatalnom planiranju. Ono što nisam predvideo bio je zapanjujući način na koji je iskoristila svoje jasnovide moći tokom našeg razgovora. Da bi druga veza sa duhovnim svetom bila obezbeđena, u ovom istraživanju pridružila nam se medijum Stejsu Vels.

Od Doris sam očekivao da prenese reči duhovnih bića, najverovatnije njenih duhovnih vodiča, koje je čula. Zapanjio sam se kad je ušla u trans i odmah počela da kanališe. Još sam se više iznenadio kad sam saznao identitet bića koje je govorilo.

Kad smo počeli, osetio sam snažan talas energije u Dorisinom glasu. Kanalisano biće govorilo je tonom značajnog autoriteta. Sa prvim rečima, obrazac govora se značajno promenio. Dorisina ličnost očigledno više nije bila prisutna. Ona je otišla, a njeno mesto ispunila je nova i još neidentifikovana svest.

Dorisino kanalisanje

„Duša [Doris] se plašila sopstvene moći – u ovim danima to bismo zvali strahom od uspeha.“, obznanilo je kanalisano biće. „Kombinacija te dve stvari može da bude veoma teška. Duša se sreće sa većim izazovom unutar ženske nego unutar muške strukture. Kada je nastanjena u muškom telu [u prošlim životima], u većini slučajevima bila je mačo u doslovnom smislu, u većoj ili manjoj meri civilizovan, ali definitivno verujući u to da su muškarci superiorniji u odnosu na žene. Kao rezultat toga, na obe strane jednačine stvorena je teška seksualna karma. Kada je u pitanju muškarac, on ne ceni žene i ne smatra ih sebi ravnima. Kada je u pitanju žena, za nju seksualnost često predstavlja prvu liniju odbrane – seks koristi kao oružje ili kao sredstvo za postizanje ciljeva.

„Tokom ovog života, pružili smo priliku za aktiviranje okidača. Fizički oblik je preterano ženstven. Planirana je situacija između majke i ćerke u kojoj je majka bila veoma ljubomorna na ćerku i suočila je sa izazovom optužujući je da je lakog morala, čak i pre nego što je ova izgubila nevinost. U tom trenutku tas je mogao da prevagne na obe strane. Ova duša mogla je da pokaže majci da nije u pravu i da ostane nevinna tokom dugog vremenskog perioda. Ili da, kao što je to bio slučaj, poveruje da njena majka zna o njoj nešto što ona sama ne zna. Od te tačke u njenom životu uspostavila je obrazac svoje seksualnosti kao sredstva za postizanje ciljeva i često jedine robe nad kojom je osećala da ima kontrolu.

„Zbog te situacije, njena predstava o sebi samoj bila je izuzetno zatrovana. To je zatim postavili drugi izazov u okvirima moći i uspeha. Verovala je da uspešno ne može da uradi ništa što u svojoj podlozi nema seksualnost. Oda slali smo rak kao središnju tačku onoga što se dešava kad osoba odbija ispravnu seksualnu energiju.

„Ova ličnost znala je da neće umreti od prvog slučaja raka i zato se podvrgla operaciji i zračenju uz malo ili nimalo straha. Ali gađenje nad sobom i problemi sa predstavom o sebi time nisu bili otklonjeni. Stoga smo oda slali drugi slučaj raka koji je prouzrokovao krizu vere, koja je ipak prevaziđena.

„Kada je gađenje nad sobom sjedinjeno sa starenjem, a njeno učenje istovremeno urodilo plodom, a ona je otpočela svoje životno delo, odlučeno je da je najbolje da predmeti koji su izazivali porugu, bol i gađenje budu uklonjeni kako bi ona mogla nesmetano da nastavi svoj rad. Zato je primila [drugu] dijagnozu, a u tom trenutku je doktor smatrao da odstranjivanje obe dojke predstavlja naj mudriji potez. Odgovor na ovaj korak bio je izuzetno pozitivan i mi smo zadovoljni.“

U mom iskustvu sa kanalisanjem otkrio sam da svako duhovno biće ima određenu energiju. U ovom slučaju osećao sam veliku snagu. Moć te energije

bila je sjedinjena sa kratkim ali razumljivim objašnjenjem koje je dato. Ovo biće bilo je svesno šire slike i iznelo je sa određene emotivne distance, pa ipak, u njegovom glasu je bilo i brige. Jedno je bilo sigurno: Dorisino telo je reagovalo na njena osećanja prema sebi samoj. Naše ćelije čuju naše misli i odgovaraju na njih.

Da je oj intervju sa Doris bio među prvima u mom istraživanju, mogao sam da pomislim da je Doris bila kažnjena zbog toga što je poverovala majci ili što je odbila „ispravnu seksualnu energiju“. Međutim, znao sam da nije tako. Ono što iz perspektive ličnosti može da izgleda kao kazna, sa stanovišta duše predstavlja priliku za razvoj. Kao što je anđeo u Džonovoj priči rekao po pitanju njegovog osećanja stida, bolest služi „da obasja svetlošću područje koje zahteva isceljenje“. S obzirom na lični razvoj koji je Doris opisala, čini se da je, poput Džonovog, njeno telo reagovalo kao odskočna daska za povećavanje samosvesti.

Izazovi koje je kanalisano biće upotrebilo nagoveštavaju da je velik deo tog iskustva bio planiran, iako još nisam imao ideju zašto. Ali pre nego što sam nastavio ispitivanje na tu temu, želeo sam da saznam sa kim razgovaram.

„Nekoliko puta ste upotreбили reč mi.“, rekao sam. „Ko je ‚mi‘?“

„Mi smo nad-duša. Mi objedinjujemo sve ličnosti. Ličnosti ne umiru. One su deo velikog hora. Pregledamo ih sa našim vodičima dok planiramo život u vidu trodimenzionalne slike ili kolaža.“

Pošto sam znao da duša sadrži sve ličnosti iz svih inkarnacija, razumeo sam da se izraz nad-duša koristi kao sinonim za pojam duša. Ova izjava me šokirala; nisam mogao ni da pomislim da će Doris kanalisati sopstvenu dušu. Iz tog razloga Doris mi je pružala izvanrednu priliku da direktno sa dušom razgovaram o planovima za inkarnaciju. Pošto sam saznao sa kim razgovaram, usredsredio sam se na značenje Dorisnog raka dojke.

„Da li sam dobro razumeo da su lekcije koje je Doris mogla da savlada da bi sprečila rak dojke bile ljubav prema sebi i ispravna upotreba seksualne energije?“

„To je tačno, a tu je i elemenat prihvatanja ženske forme bez osuđivanja.“

„Koje stvari u njenom životu su planirane da je nauče tre tri lekcije i da spreče rak dojke?“

„Ključni incident bila je epizoda sa njenom majkom alkoholičarkom kada je imala šesnaest godina. U tom trenutku je karma bila neutralna. Ali kada je prihvatila majčinu definiciju sebe kao kurve i osobe koja ne vredi više od toga, pošla je poznatim putem. Nije ni pokušala da ustanovi da li njena majka možda ima krivo.“

„Da li je taj incident bio isplaniran sa dušom njene majke pre njenog rođenja?“

„Da.“

Dorisina duša je upravo potvrdila nešto sa čim sam se sreo mnogo puta, uključujući i Džonovu priču: oni koji nas najviše izazivaju čine to za naše dobro. Uloge su dogovorene pre rođenja, a duša koja igra „mučitelja“ čini to iz ljubavi i često odlaže sopstveno učenje za neki drugi život da bi nam omogućila razvojno iskustvo koje nam je potrebno.

„Zašto ste prilikom planiranja ovih života izabrali tri lekcije na kojima ćete raditi?“, upitao sam.

„Ova duša je veoma kvalitetna kao učitelj i kao vođa. Ali kao što smo objasnili, kada se nalazi u muškoj inkarnaciji, seksualnost se često koristi za odbacivanje onih koji se razlikuju. Nedostatak ljubavi prema sebi predstavlja manju pretnju koja u muškoj inkarnaciji često ne dolazi na red za raspravu. Želimo da obezbedimo završavanje karmičkih krugova u sledeće tri ili četiri inkarnacije. Zato je ovaj život bio toliko pun.“

„Rekli sta da ste izazvali epizode sa rakovima dojke. Kako ste to uradili?“

„Pokrenuti su određeni parametri. Zamislite polugu u preciznom mehaničkom uređaju. Mi je postavljamo u ravnotežu koja može da se održava pomoću pozitivnih misli i prihvatanja ili može da se naruži pomoću toksičnih misli i osećanja. Toksične misli i osećanja promenile su biohemijske reakcije organizma i omogućile rak.“

„Da li je postojala genetska predispozicija za rak dojke koji je bio izazvan obrascima mišljenja?“

„Da, ali ako pogledate pretke oba njena roditelja, do ovog trenutka nije bilo slučaja te vrste obljenja. Međutim, mutacija je moguća.“

„Čini mi se da ste rizikovali prilikom sprovođenja ovog plana u delo jer je Doris na rak dojke mogla da odgovori negativno. Mogla je da postane besna ili ogorčena.“

„U životu nema prolaza ili pada. Jednostavno se radi o izboru lekcije. Prihvatili bismo sve mogućnosti. Nijedna ne bi bila pogrešna.“

Ovde je Dorisina duša otkrila perspektivu koju ću čuti još mnogo puta. Sa stanovišta duše nijedan događaj ili postupak nije „loš“. Sve je jednostavno privremeno iskustvo i svako iskustvo nas nečemu uči i nudi seme razvoja.

„Kad planirate život pokazuje vam se najverovatniji put, zar ne?“

„Da. Pokazuje nam se, recimo, glavni pravac auto puta. Označeni su takođe izlazi, [sporedni] putevi i skretanja. Sve je to deo puta. Osoba ne mora da pređe svaki santimetar asfalta.“

„Da li su vam takođe prikazane scene iz života u kojima je Doris odgovorila negativnije nego što je to učinila u ovom životu?“

„Da.“, rekla je Dorisina duša. „Iz tog razloga nema rizika. Ono što se ne dogodi u jednoj dimenziji dogodiće se u drugima, ukoliko je potrebno.“

„Druge dimenzije... Da li su one fizičke?“

„To su realne dimenzije. Da li možete da ih dodirnete? Verovatno ne. One nisu snovi, osim ako i ovo nije san. Jednako su stvarne kao i ova, iako je izraz fizičke ograničavajući.“

„Da li postoje druge dimenzije za svaku odluku koju osoba donese? Ako je tako, to bi značilo da ih ima beskonačno mnogo.“

„Smatrate li da univerzum nije dovoljno velik da ih smesti?“

„Verujem da jeste.“, rekao sam. „Ali kako vi kao duša možete da iskusite beskonačno mnogo izbora i beskonačno mnogo dimenzija?“

„Mi ne doživljavamo sebe ograničenima. Zato ima mesta za sve to. Kada niste u [linearnom] vremenu, nema potrebe za žurbom. Nema vremena za nju.“

Duša je izraz „nema vremena“ upotrebila namerno, kako bi istakla da je vreme aspekt naše fizičke dimenzije. Ono je iluzija, nastavno sredstvo, način za doživljavanje određenih iskustava koja nisu moguća bez njegovog doživljaja.

Veoma je značajan komentar da duše sebe ne doživljavaju ograničenima. Misao je doslovno kreativna, kako u duhovnom carstvu, gde se manifestuje odmah, tako i u fizičkoj ravni gde misli postaju fizički stvarne ukoliko njihova frekvencija i snaga dovoljno traju u vremenu. Verovanje – posebno verovanje da nismo ograničeni – daje snagu mislima. Kombinacija usredsređene misli i vere u sebe kao u neograničeno biće dovoljna je da pomera planine.

Zanimao me odnos između dimenzija u kojima je Dorisina duša bila aktivna bez ograničenja. „Da li na Doris koja se nalazi u ovoj dimenziji utiču druge Doris koje su napravile različite izbore u drugim dimenzijama?“, upitao sam.

„Da, to je moguće.“

„Kako bi to moglo da se dogodi?“

„To najviše zavisi od prosvetljenja. Ako je osoba jako ukorenjena u ovu dimenziju, to je, ako će vam biti lakše da razumete, kao da pokušavate da dotaknete nekoga kroz nekoliko slojeve zimske odeće. Kad je osoba svesnija svojih međudimenzionalnih mogućnosti, lakše ju je dotaknuti i time joj omogućiti razumevanje drugih mogućnosti.“

„Možete li da date primer uticaja koji je Doris iz druge dimenzije koja je načinila drugačiji izbor izvršila na Doris u ovoj dimenziji?“

„Kada je primila prvu dijagnozu, ona je bez ikakve osnove znala da neće umreti. To se možda desilo zbog uticaja iz dimenzije u kojoj je rak bio

ozbiljniji i gde je smrt nastupila. Mi ne težimo ponavljanjima. Zato je postojala unutaranja svest da smrt od ovog raka nije planirana u ovoj ravni.“

„Pomenuli ste tri lekcije koje je Doris trebalo da nauči: ispravnu upotrebu seksualne energije, prihvatanje ženske forme i ljubav prema sebi. Možete li da objasnite kako je iskustvo sa rakom pomoglo Doris da nauči ove stvari?“

„Doris je pomoću tog raka otkrila da u slučaju kada osoba mora da se koncentriše na isceljenje, seksualnost ne predstavlja sporedni ‚talenat‘. Na površinu izbijaju kreativnost, hrabrost, odlučnost, prihvatanje prilike, vera u druge. Kada su um i srce puni tih osećanja, seksualnost korišćena kao oružje biće sklonjena u stranu i zaboravljena.

„Prihvatanje ženske forme. Doris je sada shvatila značenje izreke da ‚forma sledi funkciju‘, da forma ne služi samo da bi izrazila njen pol i seksualnost, da je sekundarne polne karakteristike ne čine više ili manje ženom, niti više ili manje poželjnom. Zato je njen emotivni naboj prema sopstvenom telu oslobođen.

„Dok se borila sa svojim rakom i tako inspirisala druge, njena slika u očima drugih ljudi koji su od nje dobili hrabrost i ljubaznost dozvoljava joj da shvati da ljubav prema sebi mnogo znači.“

„Ranije ste rekli da želite da rešite sve karmičke dugove u sledeća tri ili četiri života. Šta se događa posle toga?“, upitao sam.

„Ona će biti veoma zaposlena. Taj fragmenat duše mora da obavi mnogo podučavanja?“

„Da li će se to podučavanje odvijati u duhovnoj dimenziji?“

„Ne, govorimo o fizičkoj dimenziji. Baš kao što je lakše učiti u čistom i urednom okruženju, duša može potpunije da poučava kada nije ometena sopstvenim karmičkim zadatcima. Na posletku će ova duša zauzeti mesto duhovnog vodiča, mada ima još mnogo da nauči i shvati u ljudskoj ravni.“

„Da li uopšteno važi da ličnost možda može da nauči određene lekcije na manje bolne načine, a ukoliko ih ne savlada, izazovi postaju veći?“

„To je uobičajen postupak iako želimo da istaknemo da nije i jedini. Postoje napredne duše koje su voljne da prihvate velike izazove, iako karmički nemaju potrebu za njima. Ali su voljne da predstavljaju podsticaj, osnovu, prepreku koja će poslužiti kao okidač drugima koji će, suočavajući se sa sopstvenim karmičkim poteškoćama, odgovoriti kako bi savladali sopstvenu lekciju.“

„To mene, kao pisca ove knjige, stavlja u težak položaj.“, rekao sam. „Nisam siguran da će izjava da su dobili rak ili se suočili sa nekim drugim životnim izazovima jer nisu savladali lekcije u prethodnim prilikama, biti ljudima od posebne koristi. Sa druge strane, ako stvari funkcionišu na taj način, moram to da kažem.“

„Nesavladanu lekciju ne treba smatrati neuspehom.“, rekla je Dorisina duša. „To pre treba da bude shvaćeno kao izbor da se ona savlada na drugačiji način. Sve može da bude predmetom osuđivanja i sve može da se posmatra bez osude i sa osećanjem.“

„Mogu li da se umešam?“, upitala je Stejsi koja je do tog trenutka slušala u tišini.

„Biće nam drago.“, rekla je Dorisina duša.

„To [životnu lekciju] duša odabere pre ulaska u ovaj život, zajedno sa mogućim ishodima. Zar duši nisu poznata grananja izbora tokom sesije prenatalnog planiranja?“

„To je tačno.“, potvrdila je Dorisina duša. „Tokom faze planiranja nema straha od neuspeha, jer nema odvajanja. Pošto žive u svetu dualizma – mi nasuprot njih, dobro nasuprot zlu – ljudi smatraju da ukoliko ne krenu određenim putem neki drugi put mora biti manjkav, da osoba nailazi na poteškoće jer je pala na ispitu. Mi kažemo da duša koja je odabrala taj drugi put veoma snažna, zrela i hrabra.“

„Čini mi se“, primetio sam, „da duša često uči ličnost – koja je njezin deo – nečemu što duša već zna. Na primer, bilo je reči o ljubavi prema sebi kao o jednoj od Dorisinih lekcija. Moj koncept duše kaže da duša jeste ljubav. To je kao da učite sebe nečemu što već znate. Možete li mi pomoći da to shvatim?“

„Da.“, rekla je Dorisina duša. „Duša zna da je sve jedna celina ali odbacuje to [znanje] da bi mogla da oseti samoću i naučila da se vrati Kući. Takođe, lekcije koje ličnost donosi duši se uključuju u razumevanje šireg ljudskog iskustva. Iako duše znaju da su ljubav i da su voljene, da bi naučile puno značenje toga one stižu iskustvo nedostatka ljubavi, tako da bismo mogle da razumeju sve aspekte ljubavi prema sebi i sagledaju je sa svih strana.“

Ove reči podsetile su me na anđela u Džonovoj priči, koji je rekao da je Džon iz istog razloga želeo da iskusi nedostatak ljubavi. Čini se da su i Džon i Doris osmislili životne planove učenja kroz suprotnosti.

„Šta će se desiti nakon što Dorisin život završi?“, upitao sam. „Da li je ispravno reći da će se njena energija ponovo sjediniti sa vama, dok će ona istovremeno da zadrži svoju individualnost?“ Na osnovu drugih razgovora sa Duhom, ja sam tako razumeo.

„Da. Određeni aspekti ličnosti se gube prilikom transformacije, ali što se neko [dok je u telu] više približi sopstvenoj duši, to lakše zadržava svoju ličnost.“

„Dakle, da li je onda ispravno reći da je jedna osoba bila neka druga osoba u prošlom životu?“

„Postoje fragmenti duše koji se sele iz jedne ličnosti u drugu. Na primer, u ovom [Dorisinom] telu postoji značajan fragment duševne iskre koji se pre devedeset godina nalazio u telu jednog nemačkog vojnika.“

Raspitao sam se o novoj temi. Na osnovu mnogih istraživanja bilo mi je poznato da duše mogu simultano da imaju više od jedne zemaljske inkarnacije. „Koliko fizičkih inkarnacija vi trenutno imate?“

„U ovoj ravni dve.“

Ovo otkriće me nateralo da se zapitam koliko je života njena duša proživljavala u duhovnim dimenzijama. „A koliko ih ima na drugim ravnama?“, upitao sam.

„Beskonačno mnogo. One se rađaju i umiru, rastu i blede kad dođe trenutak spajanja.“

„Koliko svog vremena, ako mogu da upotrebim tu reč, posvećujete nadgledanju dve ličnosti na Zemlji i da ih vodite?“

„Stalno smo u kontaktu. Uvek postoji veza sa ljubavlju i saosećanjem, ali ličnost je tu da pokupi sopstvene informacije i da ih vrati nazad.“

„U kojim još aktivnostima učestvujete?“

„Mi, takođe, služimo kao vodiči i mentori drugima, i tragamo za sopstvenim sjedinjenjem sa Apsolutnim. Postoje mnoga iskustva koja ne mogu da se izraze ljudskim jezikom, niti ljudi mogu da ih shvate.“

„Da li vaš razvoj zavisi od toga koliko dobro fizičke ličnosti savladaju svoje životne lekcije?“

„Ne radi se o tome koliko dobro ih nauče. Radi se samo o tome šta vraćaju nazad. Što više informacija donesu, mi – to nije baš sasvim tačno, ali ćemo reći – to brže završavamo ono čemu stremimo.“

„Da li sam dobro razumeo da ste tokom planiranja Dorisinog života mogli da izaberete bilo koji vremenski period i geografsku lokaciju?“

„Vreme je mreža, a ne linija. To je tačno.“

„Kako i zašto ste izabrali Sjedinjene Države ovog doba?“

„Bilo je to u dogovoru sa drugim dušama. Pošto je taj deo našeg plana bio fleksibilan, pristali smo na Sjedinjene Države. Uz aspekt podučavanja koji se od ove duše traži, Sjedinjene Države su logičan izbor pošto pružaju više slobode i širu fizičku sferu od mnogih drugih država. Ova duša naginje ka boravku u zemljama koje predstavljaju prvi plan datog vremenskog perioda. Na primer, nemački oficir bio je deo pada nemačke imperije. Engleski vitez imao je ulogu u vreme Rata ruža, koji je promenio vladajuće dinastije. Bilo je i drugih života koji nisu bili u prvom planu. Onaj koji se odvijao neposredno pre ovoga bio je relativno skroman život u gradu Čikagu. Kada je duši namenjena veća uloga,

naša i njena prednost jeste da je smestimo u područje koje poseduje najviši stepen svetske pažnje.“

„Ali mogli ste da odaberete Atlantidu, drevni Egipat ili SAD 3000. godine.“

„Da.“

„Da li ste takođe mogli da odaberete drugu fizičku planetu?“

„Da, ali smatramo da ova duša vrlo dobro funkcioniše u dvonožnoj ljudskoj formi i zato je Zemlja njena omiljena školska zgrada.“

Stejsi se umešala: „Vidim delove života u Nemačkoj. Ovo iskustvo sa rakom dojke je takođe služilo da pomogne delu ličnosti iz te inkarnacije da uništi osećanje krivice.“

„To je tačno.“, rekla je Dorisina duša. „Postoje dvije lekcije iz tog života koje su direktno vezane za ovaj. Prva je jaka crta antisemitizma zbog koje se ličnost [Doris] inkarnirala u jevrejskoj porodici, a ipak nikada nije osećala da joj pripada. Nakon spoznaje, život u Nemačkoj – karmički čvor – je razrešen.

„To je takođe bio život u kom je ona kao muškarac imala velike poteškoće u intimnim odnosima sa ženama. U životu nemačkog vojnika postojale su tri važne žene. Prva je bila devojka [koju je sreo] u svojim ranim dvadesetima, koja mu se jako dopala i spram koje je gajio određene nade, ali su te nade bile veoma grubo raspršene. Postojala je i druga situacija fizičkog pražnjenja kada je ova ličnost bila inženjer u Africi, nakon koje je ostao ogroman oseća krivnje i gađenja nad sobom zbog prelaska rasne barijere. Treći incident se dogodio sa devojkom sa kojom se verio mesec dana pre pogibije. Zanimljivo je da ukoliko biste stavili fotografiju verenice pored mentalne inkarnacije ove ličnosti [Doris], otkrili biste da verenica i ona veoma nalikuju.“

„Zar ta ličnost u Nemačkoj nije bila deo ratnog ljudstva, pilot?“, upitala je Stejsi.

„Jeste.“, rekla je Dorisina duša.

Stejsi je objasnila: „Rak dojke seže u prošlost da bi odstranio osećanje krivice zbog oduzimanja života nevinih. Ono je bilo potisnuto kod individue za života, iako su ta osećanja bila prisutna. Tek nakon prelaska u smrt ličnost nije mogla sebi da oprostí do te mere da je morala da iskaže sav emotivni teret.“

„To je tačno.“, potvrdila je Dorisina duša.

Stejsini uvidi su nam obezbedili poslednje komadiće slagalice. Osećajući da smo u potpunosti shvatio zašto je Doris morala da prođe kroz tako teško iskustvo postavio sam još jedno pitanje.

„Šta biste rekli nekome kome je upravo dijagnostikovan rak dojke, a ne vidi dublje duhovno značenje i pita se: „Zašto bi mi Bog radio tako nešto?““

„Sve je stvar izbora. Sve je stvar percepcije. Ne želimo da kažemo da ličnost nema prava da oseća strah ili krivicu, ali sve to, pa čak i najveće poteškoće, su

date i u sebi imaju moćno seme razumevanja i lepote. Iskustvo raka dojke može da podigne čula na viši nivo, da ljudima da život koji inače ne bi bio takav da su ostali zdravi, možda može da probudi snagu i talenat koji nisu znali da poseduju. Ako osoba vidi rak kao okrutnost, tada ne može da ga prevaziđe. Već je poražena. Ako može da ga posmatra sa neutralnog stanovišta na isti način na koji može da posmatra požar: pozitivno, negativno ili neutralno, ona je bolje opremljena da čuje lekciju koja joj se saopštava.

„Bolest predstavlja ne-volju. Ona je konačna manifestacija emotivnih i mentalni problema. Ona jednostavno predstavlja drugi nivo učenja.

„To nije pitanje krivice. To nije kazna. To nije nedostatak Božje ljubavi, ljubavi vašeg vodiča ili vaših anđela. To je deo ljudskog postojanja, kao što je potreba za snom, kao što je toplota i hladnoća. Dok čovečanstvo uči da se izlaže nivoima viših vibracija, bolest više neće služiti svrsi i zato će njena učestalost biti smanjena.“

„Hvala vam na današnjem razgovoru.“

„Hvala vama što ste nam omogućili da predajemo na drugom mestu. Vi ste celoviti. Mi smo celoviti.“

Dorisina sesijaprenatalnog planiranja

Nakon razgovora sa Dorisino dušom zamolio sam Stejsi da pristupi Dorisinoj sesiji prenatalnog planiranja.

„Nalazim se u sobi sa mnoštvom duša.“ počela je Stejsi. „Usredsređujem se na Doris i njenu majku. Majčina duša pristaje na žrtvu. Ona je zaista vrlo ljubazna i darežljiva duša, ali pristaje da igra ulogu koju je za nju namenila [Dorisina duša]. Postoje određeni aspekti ličnosti majke koji se u njoj nalaze zbog njenog sopstvenog razvoja, ali se vodi razgovor o tome kako će majčina duša da omekša neke svoje delove, a otvrdne druge, da bi pomogla Doris da postigne ono što treba. Stalno čujem da se pominje reč žrtva, pošto ona odlaze neke od svojih većih ciljeva za neki naredni život.

„Šanse za dobijanje raka su predstavljene Doris kao nusproizvod određenih izbora koje bi mogla da napravi prilikom rešavanja karmičkih pitanja. To joj je izneseno i u razgovoru i na tabli. Vidim kako Doris gleda u pod. Vidim njena tri duhovna vodiča kako stoje oko nje. Na podu vidim tablu. To je dijagram puta koji ona mora proći i preokreti koji mogu da se dese tokom njega. On pokazuje koji posledice koje uzrokuju određeni izbori.

„Vidim Doris kako potvrdno klima glavom da razume koncept koji oni predstavljaju. Vidim kako se ona zaista pristaje da prođe kroz iskustvo raka dojke ukoliko do njega dođe i kako se slaže da ono služi kao alarm za buđenje.

„Rečeno mi je da Doris dolazi iz grupe učitelja. To je njena primarna svrha i ona želi da služi drugima.“

~

Poput Džonove bolesti, Dorisin rak dojke nastao je od njenih misli o sebi samoj, mislima koje su bile izazvane događajem koji je planirala pre svog rođenja. Poput talasa koji se razbijaju o obalu, naše misli snažno zapljuskuju naša tela. Kako plima pomera svako zrno peska, tako se naše misli kovitlaju unutar i oko svake naše ćelije, namećući im energiju koju nose. Iako nam se možda čini da se naše misli javljaju u znak odgovora na fizičku realnost, one je u stvari stvaraju. U svojoj ljudskoj formi, svaka ćelija predstavlja individualnu svest koja odgovara glasu uma. Taj glas odzvanja našim telima poput vike u planinskom kanjonu, a naše ćelije se odazivaju na poziv.

Kad planiramo naše živote, svesni smo moći kojom misli mogu da utiču na tela koja ćemo da nastanjujemo. Takođe znamo da naši odgovori na planirane izazove mogu uzmu oblik misli koje stvaraju bolest. Iz tog razloga su i Doris i njena majka pokazale veliku hrabrost u planiranju svojih života. Doris je težila ka tome da isceli svoju nerešenu energiju gađenja prema ženama i ženskoj formi, a majka je težila ka tome da omogući to isceljenje. Iz perspektive duše, grube reči njene majke izrečene su s ljubavlju jer su Doris odražavale aspekte njene ličnosti kojima je bilo potrebno isceljenje. Pre rođenja Doris je znala da će je te reči boleti. Takođe je znala da njena reakcija na njih može da dovede do raka dojke. Njena hrabrost i želja za samoisceljenjem bili su tako veliki da je odabrala taj životni plan, ne uprkos tim izazovima već zbog njih.

Postoje mnogi tipovi štetnih reči i načina na koje jedna osoba može da postidi drugu. S obzirom na to šta je želela da isceli, Doris nije slučajno izabrala telo nalik Doli Parton, stalne komentare njene majke na račun njene telesne težine i veličine grudi, niti glavni incident sa njenih šesnaest godina i pogrde rečima kurva i drolja. Dorisin životni obrazac predstavlja poseban oblik izazivanja na ljubav prema sebi. Majčini komentari o njenom izgledu i karakteru bili su dizajnirani da ukažu Doris na određene sudove koje je zastupala u prethodnim životima. Kao što je Dorisina duša rekla, tokom prošlih života žene nisu bile poštovane, niti smatrane sebi ravnima. Energija tih stavova mogla je biti oslobođena i isceljena biranjem ljubavi prema sebi nasuprot majčinih osuda. Kada je Doris umesto toga odabrala da internalizuje reči svoje majke, okidač – planirani potencijal za rak dojke – je aktiviran. Kao što postoje mnogi oblici verbalnog ranjavanja, takođe postoje i mnogi oblici raka. Razvoj raka dojke nije bio ništa slučajniji od bilo kog drugog aspekta Dorisinog života.

Kako nam je Dorisina duša saopštila, njen rak ne predstavlja ni neuspeh ni kaznu. Iz perspektive ličnosti, patnja je loša, a brzo učenje je bolje od

polaganog. Za dušu nema nijednog „lošeg“ iskustva, a vreme koje joj je potrebno da bi naučila nešto kao što je ljubav prema sebi nije od nikakve važnosti. Duša je uvek svesna svoje večne prirode i funkcioniše u dimenzijama u kojima nema linearnog vremena. Posledično, duša se brine o razvoju, a ne o vremenu koje je za njega potrebno.

Dvojnost koju vidimo u svetu – ispravno/pogrešno, dobro/loše – stoji u značajnoj suprotnosti sa neutralnošću duše. Iako ličnost naginje ka tome da sudi o svemu što reka života pored nje nosi, duša mirno sedi na obali i razmišlja, posmatrajući sa neutralnim saosećanjem i bez osude. Duboki unutarjni mir nastaje kao rezultat prisećanja te neutralnosti. Svrha ove knjige je velikim delom da olakša pomak od svesti usredsređene na ličnost na svest usredsređenu na dušu. Ovaj pomak znači uzgajanje zaštitne izolacije od potencijalno štetnih životnih događaja. Ova izolacija ne sprečava te događaje, ali može da umanjí patnju koja nastaje kao njihov rezultat. Za ličnost, osuda predstavlja prirodnu posledicu patnje. Za dušu, patnja je prirodna posledica prosuđivanja. Kada se probudimo i prisetimo se da smo besmrtna duša koja ne može da bude povređena, mi odbacujemo naše osude životnih izazova. Umesto njih mi prihvatamo neutralnost koja smanjuje patnju i uvećava radost.

Prilikom proširivanja svesti o sebi sa koncepta ličnosti na koncept duše, darujemo sebi tačnije razumevanje nas samih. Takođe premeštamo fokus sa boli uzrokovane životnim izazovima na mudrost i razvoj koje oni nude. Videli smo besmisao, a sada vidimo svrhu. Tamo gde smo videli kaznu, sada vidimo dar. Ono što smo doživljavali kao teret, sada doživljavamo kao priliku. Nikada više nećemo biti žrtve života, već postajemo primaoci mnogih blagoslova.

Anđeo iz Džonove priče rekao nam je da SIDA leći čovečanstvo. Slično tome, iz perspektive duše Dorisin rak predstavlja oblik isceljenja, a ne bolest. Kada su Džon i Doris odbacili gađenje prema sebi i umesto njega odabrali ljubav, olakšali su svakoj osobi na zemlji da osudu svoje ličnosti zameni ljubavlju prema sebi. Tj. stvorili su vibraciju ili rezonancu ljubavi čije širenje daleko nadmašuje njihovu neposrednu sferu. Kaže se da trepet leptirovih krila može da izazove olujne vetrove na drugoj strani zemaljske kugle. Na isti način, Džonova i Dorisina odluka da vole sebe ima dalekosežne energetske efekte. Prilikom pomaka iz perspektive ličnosti u perspektivu duše, prisećamo se istine koju smo znali pre rođenja – da naša dela, reči i misli utiču na celi svet. Prevazilaženjem izazova koje smo planirali pre rođenja stvaramo rezonancu koja leći čovečanstvo.

Prilikom planiranja naših života biramo „saradnju“ sa drugim dušama koje veoma volimo i koje vole nas. Poput Džonovih roditelja, Dorisina majka je pre

njenog rođenja znala da će ući u bolan konflikt sa svojim detetom. Samo bi duša koja je istinski volela Doris i koja je bila posvećena njenom razvoju pristala da ponese teret njene ljutnje. Na taj način su naši najveći mučitelji često oni sa kojima delimo najviše ljubavi kad se nalazimo u Duhu. Kada se ovaj život završi, Doris će zahvaliti svojoj majci na razvoju koji je podstakla, a Dorisina majka će joj zahvaliti pruženoj prilici da služi. Zahvalnost prema onima koji su nam nametnuli najveće izazove – i tako najviše podstakli naš razvoj – predstavlja perspektivu nivoa duše koju možemo da usvojimo dok se još nalazimo u telu. Kada napravimo taj izbor, iz naših života uklanjamo krivicu. Kada nema krivice oprostaj postaje moguć, a sa oprostajem nastupa i isceljenje.

Kako je Stejsi istakla, duša Dorisine majke pristala je da odloži svoj razvoj da bi pomogla Doris. Za duše je uobičajeno da odlažu sopstveno učenje kako bi služile drugima. Na nivou ličnosti teško je zamisliti da nam neki onih koji nas „maltretiraju“ u stvari čine uslugu. Još je teže pojmiti da taj tzv. maltretman od njih zahteva žrtvu. Ti koncepti, koji su nam pre rođenja toliko poznati, bivaju zaboravljeni prilikom inkarnacije. Kada ih se prisetimo spoznajemo sebe dublje i to na načine koji nisu mogući bez fizičke inkarnacije.

Doris je maksimalno iskoristila svoje izazove. Želela je da nauči da voli sebe. To je učinila internalizujući ogromnu količinu ljubavi koju su joj prijatelji i porodica pružili tokom bolesti. Želela je da poštuje žene na način koji nije bio zastupljen u prethodnim životima. Iskusivši oblik raka koji je gotovo jedinstveno ženski, Doris je bila prisiljena da se za emotivnu podršku obrati ženama. Uvidela je njihovu snagu i počela da ih poštuje zbog nje. Želela je da iskusi seksualnost sa više ljubavi. Potreba za izlečenjem raka isprovocirala je u njoj lične talente poput kreativnosti i hrabrosti. Kada se usredsredila na njih, Doris više nije imala potrebu niti želju da koristi seksualnu energiju kao što je to činila nekad. Kada se vrati Duhu, radovaće se lepoti ovog života. Patnja će se činiti samo trenutkom u „vremenu“; mudrost će biti njena zauvek. Kada konačno zauzme svoje mesto među duhovnim vodičima, ljudi koje će voditi imaće koristi od nje. Među njima možemo biti vi ili ja.

Malo stvari u životu su zaista ono što se čini, a mnoge su suprotne. U Džonovoj i Dorisinoj priči, videli smo da je bolest isceljujuća. Na isti način, osećanja bespomoćnosti, koja su često rezultat suočenja sa ozbiljnom bolešću, u stvari predstavljaju nusproizvod života koji je dizajniralo biće ogromne moći. Naša moć da planiramo sopstvene živote i stvaramo iskustva razvoja kome težimo je neizmerna. Ta moć obuhvata i planiranje života koji sadrži fizičku bolest. Mi samo, kao duše, svesni te realnosti. Kao ličnosti, gubimo je iz vida – prema planu – dok nas bolest ili neko drugo životno iskustvo na nju ne podseti. Tada

se prisetimo da samo najmoćnija od svih bića mogu da stvore obmanu sveta u kome izgledamo bespomoćnima, sveta bogatog čudesnim prilikama za ponovno otkrivenje sepstva i posledični povraćaj moći.

3. poglavlje Rađanje hendikepirane dece

ROĐENJE HENDIKEPIRANOG DETETA PREDSTAVLJA jedan od najboljih izazova sa kojim osoba može da se suoči. Pored želje da njihova deca budu srećna i zdrava, roditelji prirodno žele da ona takođe imaju bolje živote nego što su ih imali oni sami. Kada se dete rodi sa hendikepom ili ga kasnije razvije, često postoji ljutnja na univerzum. Zašto, pitamo se, se to dešava nevinom detetu? Roditelji koji dobijaju hendikepirano dete mogu takođe da krive partnera ili sebe zbog „kvarnih“ gena. Njihova bol je duboka. Kad sam odlučio da istražim ovaj životni izazov iz perspektive roditelja, javila su se nova pitanja. Ako su neke duše planirale da budu hendikepirane od rođenja, verovatno je da su uskladile svoje životne obrasce sa obrascima svojih roditelja. Da li, tada, duše u stvari pristaju da budu roditeljima hendikepirane dece? Ako prave takve planove, da li žele to iskustvo ili je to više stvar pristanka na plan druge duše? Ako se radi o ovom drugom, kakvu dobrobit koja bi takvu patnju učinila vrednom sa stanovišta duše to iskustvo nudi?

(...)